

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **H. S.**, nar. X,
bytem X, X,
*zastoupená Mgr. Annou Kukrálovou, advokátkou,
se sídlem Běhounkova 2306/11, 158 00 Praha 5,*

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**,
se sídlem Radobyčická 2465/12, 301 00 Plzeň,

za účasti osoby **A. J.**, nar. X,
zúčastněné na řízení: X, X

v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021 č. j. ZKI PL-O-28/423/2020-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. ZKI PL-O-28/423/2020-6 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a současně potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrálního pracoviště Klatovy ze dne 14. 5. 2019, č. j. OR-325/2018-404-44 (dále též jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo vyhověno námitce osoby zúčastněné na řízení, A. J., proti zobrazení hranic mezi pozemkem p. č. XA a pozemkem st. p. č. XC a mezi pozemky p. č. XA a XB v obnoveném katastrálním operátu v katastrálním území X, současně bylo rozhodnuto o tom, že v souboru geodetických informací katastru nemovitostí pro katastrální území X bude opraveno zobrazení hranice mezi pozemkovou parcelou katastru nemovitostí č. XA a stavební parcelou katastru nemovitostí č. XC a mezi pozemkovými parcelami katastru nemovitostí č. XA a XB, a to podle výsledků neměřického záznamu č. 97 (dále jen „*NZ 97*“), vyhotoveného katastrálním úřadem, jehož částečná kopie je nedílnou součástí daného rozhodnutí, přičemž tento stav nastane jeho právní mocí. Konečně správní orgán I. stupně rozhodl také o tom, že údaje v souboru popisných informací katastru nemovitostí zůstanou beze změny.
2. V této věci již Krajský soud v Plzni rozhodl rozsudkem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 30 A 146/2019-132 (dále jen „*předchozí rozsudek*“), přičemž tehdy napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Důvodem kasačního rozhodnutí byla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný pokračoval v řízení a vydal nyní žalobou napadené rozhodnutí.

Obsah žaloby

3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za vadné a nezákonné. V první řadě má za to, že se žalovaný v rozporu s § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“) neřídil závazným právním názorem soudu obsaženým v předchozím rozsudku. Po obdržení rozsudku přistoupil jen ke změně označení spisu, a aniž by jakkoliv doplnil podklady pro vydání rozhodnutí, pouze vyzval účastníky k vyjádření. Soud jej přitom zavázal k tomu, aby nejprve zhodnotil, zda lze za stávajícího stavu vydat nové rozhodnutí bez toho, aby došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a případně i opakování procesu zjišťování hranic, které by vedlo k odstranění pochybností ohledně průběhu sporné hranice podle naposledy platných podkladů. Následně žalovaný rozhodl stejně jako v předchozím případě, tedy zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně má za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně nezodůvodnil, a to je tak nepřezkoumatelné. Zároveň tím, že žalovaný nijak nedoplnil podklady pro nové rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí pouze zopakoval stávající skutečnosti, aniž by uvedl nové argumenty či lépe odůvodnil své závěry, porušil subjektivní právo žalobkyně na vydání srozumitelného a věcně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podloženého rozhodnutí, jemuž bude předcházet procesně správný postup správního orgánu a řádné a úplné zjištění skutkového stavu.

4. V námitce „K pochybení správních orgánů“ žalobkyně poukázala na vyjádření žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož správní orgán I. stupně pochybil ve svém usnesení ze dne 31. 7. 2018, když nerozhodl o dřívější námitce podané žalobkyní a paní A. J. , o níž se vedlo řízení pod č. j. OR-225/2012-404. Podle samotného žalovaného nelze vyloučit, že postupem správního orgánu I. stupně bylo žadatelkám upřeno právo na spravedlivý proces. Zavádějící je tvrzení žalovaného, že pro správné a spravedlivé řešení věci bude rozhodující zjištění, jak postupoval katastrální úřad při obnově operátu mapování, a to zejména skutečnost, z jakého platného stavu při tom vycházel. Žalobkyně uvádí, že nejenom laicky pochopitelnější by bylo v původním řízení věcně rozhodnout tak, že se v námitkou dotčené lokalitě ruší KMD (katastrální mapa digitální, pozn. soudu) vzniklá přepracováním a obnovuje se předchozí stav podle analogové mapy. Dle žalobkyně nemohlo být v žádném případě praktičtější nebo technicky jednodušší ponechat KMD v platnosti a zahájit obnovu mapování s tím, že podkladem pro zjišťování hranic bude analogová mapa platná před obnovou přepracováním. Dle žalobkyně nemohlo být pochybení katastrálního úřadu, který pro určení hranice použil nesprávné výchozí podklady, zhojeno vyhotovením a opravou podle NZ 97 (neměřický záznam č. 97, pozn. soudu), ale pouze a jen zrušením výsledku obnovy mapování a opakováním zjišťování hranic. V tomto směru rozporuje žalobkyně závěry žalovaného, kvůli nimž netrval na přepracování dokumentace a opakování etapy zjišťování hranic, totiž skutečnost, že přes nedostatky dokumentace je z ní zřejmé, že nedošlo ke shodě vlastníků na průběhu šetřené hranice a opakování zjišťování hranic by nepřineslo nové relevantní skutečnosti a navíc by mohlo vnést do katastrálního operátu další nejasnosti. Takový názor je dle žalobkyně zcela neakceptovatelný, a to nejen proto, že je zcela v rozporu s instrukcemi obsaženými v předchozím rozsudku soudu; byly to navíc správní orgány, kdo přinejmenším zčásti způsobily nejasnosti týkající se zobrazení sporné hranice. Jejich cílem by proto mělo být co nejrychlejší odstranění těchto nejasností, nikoliv přijetí zjevně nesprávného stavu s tím, že je již několik let využíván. Správní orgány nesmějí přijmout situaci, kdy dochází v důsledku nesprávného úředního postupu do zásahu práv jednotlivců (žalobkyně). Žalobkyně nepovažuje řešení žalovaného za správné, jelikož při opakovaném zaměření hranic by mohl být odstraněn zásadní rozpor v pohledu na věc, a to použití zrušeného výsledku původního zaměření hranic na opravu chyby. Stejně tak neobstojí vyjádření žalovaného, že katastrální úřad má ke zhojení vzniklé situace všechny potřebné zásadní informace. Jelikož žádné nové podklady nebyly v řízení po předchozím rozhodnutí krajského soudu opatřovány, bylo zřejmě vycházeno z obsahu katastrálního operátu, který zůstal nezměněn a který je zároveň žalobkyní zpochybňován. Námitky žalobkyně k jeho obsahu však nebyly ani v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány.
5. Žalovaný se dle žalobkyně nevypořádal s námitkami žalobkyně obsaženými v odvolání, nebo se s námitkami vypořádal nesprávně či nedostatečně. Žalobkyně trvá na svých předchozích výhradách týkajících se procesních a věcných pochybení žalovaného a správního orgánu I. stupně. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle rekapituluje dosavadní skutkový stav, v jeho odůvodnění chybí úvaha, která žalovaného vedla k opětovnému zamítnutí odvolání žalobkyně a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. V námitce nazvané „K nesplnění náležitosti námítky“ žalobkyně uvádí, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou žalobkyně, dle níž podání A. J. ze dne 23. 5. 2018 nesplňovalo zákonné náležitosti. Správní orgán I. stupně toto podání při jejím doručení nezaevidoval jako námitku, svůj postup měl zhojit tím, že následně o tomto podání zahájil řízení. Dle žalobkyně se o námitku nejednalo, jelikož toto podání nesplňovalo zákonné náležitosti, ani z něj nebylo patrné, že se jedná o námitku. O tom svědčí i postup správního orgánu I. stupně, který nejprve toto podání vyhodnotil jako vyjádření a založil jej do spisu. Důvody, proč správní orgán I. stupně změnil svůj původní názor, nejsou zřejmé, dle žalobkyně obecný odkaz na ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze považovat za dostačující i vzhledem k tomu, že nebyly splněny zákonné podmínky dle odst. 2 tohoto ustanovení.
7. K podání námítky došlo de facto až na základě žádosti o vysvětlení dalšího postupu A. J. ze dne 6. 8. 2018, ze kterého vyplynulo, že předmětné podání mělo být ve skutečnosti námitkou vůči obnově katastrálního operátu mapováním. Správní orgán I. stupně následně zahájil dne 8. 8. 2018 dodatečné řízení o námitce, na podkladě domněnky o povaze předmětného podání A. J.; z toho dle žalobkyně vyplývá, že katastrální úřad si vůbec nebyl jist tím, jaký byl vlastně úmysl A. J..
8. Žalobkyně namítá, že žádost o vysvětlení dalšího postupu ze dne 6. 8. 2018 jako námitka byla podána opožděně, jelikož lhůta k podání námitek uplynula dne 13. 6. 2018. Obnova katastrálního operátu novým mapováním měla být ukončena vyhlášením platnosti obnoveného katastrálního operátu dnem 14. 6. 2018. Řízení o námitce tak nemělo být vůbec vedeno a správní orgán I. stupně pochybil, když jej zahájil. Rozhodnutím jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného bylo zasaženo do právní jistoty žalobkyně a důvěry ve správnost údajů obsažených v katastru nemovitostí ve vztahu k zobrazení sporné hranice, a v důsledku i do dalších práv žalobkyně, jelikož vede s osobou zúčastněnou na řízení četné spory týkající se nejen průběhu sporné hranice.
9. Další žalobní bod nazvala žalobkyně „K nesrovnalostem při novém mapování“. Přestože žalovaný označuje námítky žalobkyně týkající se nového mapování za neopodstatněné a zavádějící, svůj závěr nikterak nezduvodňuje. Žalobkyně nikdy netvrdila, že by nevěděla o žádném vyznačení společných hranic s paní J. a městem Nalžovské Hory, což by neodpovídalo obsahu katastrálního operátu, ale neví o žádném vyznačení, tedy měření a vytýčení společných hranic, které by bylo provedeno na žádost A. J. a/nebo města Nalžovské Hory. Žalobkyně, protože nemohla sama posoudit, které zaměření a vytýčení odpovídá hranici, zviditelnila stávající měřické značky a byla připravena je při zjišťování hranic ukázat, k tomu však nebyla vyzvána, naopak je měla zapomenout a ignorovány byly i jasně viditelné měřické značky soudního znalce Ing. Brůhy. Není pravdivé tvrzení žalovaného, že měl předseda komise upozornit účastníky pouze v případě, že by se vlastníky označený stav hrubě, tj. nad odchylky podle přílohy vyhlášky, neodpovídal stavu dosud zobrazenému v katastrální mapě. Průběh zjišťování hranice tedy neodpovídal postupu stanovenému právními předpisy. Při zjišťování hranice nebyl vyšetřen průběh hranice podle reálného stavu terénu, ani podle starého oplocení služebnosti, ani podle zobrazení v digitální katastrální mapě. Dle žalobkyně může zobrazení hranic a určení jejich průběhu zásadním způsobem ovlivnit i rozhodnutí o existenci a rozsahu vlastnického práva či jiného práva k dotčené nemovitosti. Žalovaný argumentuje nesprávně, když tvrdí, že obnova katastrálního operátu nesměřuje ke změně právních vztahů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

10. V námitce „K předchozím rozhodnutím katastrálního úřadu“ žalobkyně uvedla, že žalovaný nesprávně hodnotí námitku žalobkyně týkající se existence sporné mezery podle geometrického plánu č. 992980-53/85, jejího přehodnocení a jejího zobrazení podle neměřického záznamu č. 97.
11. Žalobkyně tvrdí, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2018 řádně a obsáhle zdůvodnil neprokazatelnost sporné mezery a jejího případného rozsahu mezi pozemky st. p. č. XC a st. p. č. XD. Uvedl, že z analogové mapy v měřítku 1:2880 není tato mezera zřejmá a její případný rozsah nelze spolehlivě určit. Toto rozhodnutí žalovaný zcela opominul a v napadeném rozhodnutí uvedl, že geometrický plán č. zak. 992980-53/85 byl zakreslen s tím, že mezi hranicí pozemků st. p. č. XC a st. p. č. XD byla zřetelná mezera, což je zřejmé z dříve vyhotovených kopií analogové mapy. Žalobkyně podotkla, že z kopií analogové mapy ve skutečnosti tato mezera zřetelná není, což mínila doložit výstřižky různých historických map. Pokud žalovaný konstatuje, že nepochybuje o tom, že mezera mezi stavbami a dotčenou hranicí v analogové mapě existuje, což je zřejmé i z podkladů, které jsou v dokumentaci katastrálního úřadu k dispozici a jsou obsahem spisů, pak opomíjí uvést, jakou dokumentaci a jaké spisy má na mysli.
12. Dle názoru žalobkyně uvedeného pod názvem námitky „K obsahu GP č. 15“, oprava sporné hranice podle NZ 97 neodpovídá geometrickému a polohovému určení hranice dle geometrického plánu č. zak. 992980-53/85. V geometrickém plánu jsou chybně zobrazeny stavby, zobrazení je provedeno se znatelnou mezerou staveb od hranice s pozemkem st. p. č. XC.
13. Správní orgán I. stupně v této souvislosti dospěl v roce 2018 k závěru, že z geometrického plánu č. zak. 992980-53/85 nelze přesněji určit vzájemnou polohu zaměřených staveb a hranice, a že existence mezery je neprokazatelná, přičemž se její případný rozsah nedá určit. Přestože vycházel ze stejných podkladů, svůj názor následně ve svém rozhodnutí z roku 2019 přehodnotil, aniž by změnu blíže odůvodnil. Žalobkyně následně konstatovala, že v geometrickém plánu č. zak. 992980-53/85, jsou nesprávně zobrazeny stavby a je možno zpochybnit existenci mezery v KMD a v původních katastrálních mapách, což dokládala rovněž výřezky z příslušných podkladů.
14. V námitce uvedené pod názvem „K zobrazení sporné hranice“ uvedla žalobkyně, že se neztotožňuje se závěry žalovaného ve vztahu k zobrazení sporné hranice dle NZ 97. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že zobrazení sporné hranice v NZ 97 v rámci stanovených mezních odchylek odpovídá dosavadnímu katastrálnímu operátu před obnovou s tím, že počet lomových bodů byl zachován a ze strany katastrálního úřadu bylo doloženo, že zvolené lomové body odpovídají v rámci odchylek zobrazení lomových bodů hranice v původní mapě. Zároveň žalovaný uvedl, že zobrazení hranice musí odpovídat platnému geometrickému určení, které je v tomto případě dáno pouze zobrazením hranic pozemků v mapě bývalého pozemkového katastru. Toto tvrzení žalovaného vyvrací srovnání zobrazení hranice v KMD a zobrazení hranice v mapě pozemkového katastru. Dle žalobkyně je průběh hranice v podstatě přímka, tuto skutečnost lze dokázat na tisku mapy z dálkového přístupu ČÚZK na mapě s vyznačenými lomovými body a na mapě s použitím linie měření vzdálenosti, kdy jsou spojeny body č. 91-129 a č. 77-518. Tato linie se v podstatě shoduje s linií nové hranice.
15. Z detailu historických katastrálních map vyplývá, že geometrické a polohové určení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dotyčné hranice opravené podle NZ 97, zobrazené v podstatě jako linie, se neshodují se zobrazením této hranice ani v mapě pozemkového katastru, ani v analogové mapě a ani v mapách původních, což žalobkyně dokumentovala na výřezech z těchto map.

16. Podle žalovaného nelze činit závěry ohledně správnosti NZ 97 jen pouhým vizuálním porovnáním nové kresby se zákresem v předchozích mapách s ohledem na původní měřítko, ale zpochybňovat tak výrazný a znatelný rozdíl mezi hranicí podle NZ 97 a původními mapami z důvodu nepřesnosti původní mapy považuje žalobkyně za zavádějící, zejména pokud je žalovaný zároveň ze stejných podkladů schopen vizuálně posoudit ve stejném měřítku mapy existenci v podstatě nezřetelné mezery mezi hranicí a garáží v analogové mapě. Žalobkyně zároveň považuje za sporné i to, že zásadní pro posouzení, zda zobrazení sporné hranice odpovídá zákresu v původních mapách, je zjištění, jestli je provedeno v rámci mezních odchylek.
17. Sporná hranice dle NZ 97 je zobrazena spojnici bodů č. 91-129, 97-2 (dopočtený průsečík), č. 91-1 (přečíslovaný bod č. 91-132 z nákresu zjišťování hranic) a č. 77-518. Bod č. 77-518 je bod trojmezí a jeho souřadnice byly určeny výpočtem z údajů z geometrického plánu z roku 1925. V detailu tohoto geometrického plánu je přerušovanou linií vyznačena služebnost, která je patrná v terénu původním oplocením a je i zřejmé výrazné zalomení průběhu hranice. Lomové body č. 91-129 a č. 91-1 jsou tedy určeny číselnými údaji souřadnic podle zaměření při zjišťování hranic, a to dle žalovaného s nejvyšší možnou přesností. Dle žalobkyně není z tohoto možné dovodit, proč použitý bod č. 91-1 (č. 91-132) zaměřený při zjišťování hranic je evidován s kódem kvality 8, když tento kód kvality umožňuje jednostranné posunutí hranice narovnáání její linie při zachování „lomových bodů“. Zároveň je zřejmé, že následný nesouhlas žalobkyně se zaměřenou hranicí nemohl mít vliv na kód kvality bodu, se kterou byl tento bod zaměřen. Neodsouhlasením se body stávají spornými, ale není zpochybněna jejich přesnost.
18. Žalobkyně uvedla, že úhel lomu v bodě č. 97-1 skutečně neodpovídá úhlu lomu v analogové mapě před obnovou mapování. Tuto skutečnost lze považovat za vadu, jelikož velký rozdíl úhlu lomového bodu způsobuje velký rozdíl mezi geometrickým a polohovým určením hranice podle NZ 97 oproti hranici v původních mapách. Pozemky žalobkyně jsou tak zmenšeny o rozdíl o výměře 21 m².
19. Možnost široké interpretace použití lomových bodů a jejich souřadnic v rámci odchylky KK 8 dokazují dvě různé varianty doložení zobrazení hranice vypracované katastrálním úřadem, a to nejprve v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2018, a poté po přehodnocení v rozhodnutí ze dne 14. 5. 2019, kdy označený sloupek bodu č. 91-132 na původně vyšetřené hranici a dosavadní bod trojmezí č. 77-518 je dle katastrálního úřadu možno v rámci mezních odchylek ztotožnit s lomovými body hranice v PK, potažmo v analogové mapě platné před obnovou operátu přepracováním. Žalobkyně považuje instrukci žalovaného, že je vhodné využít i měřickou dokumentaci nového mapování, kdy v terénu existující a zaměřené body lze v rámci dostupných odchylek ztotožnit s lomovými body této hranice v mapě platné před obnovou přepracováním, za nepřijatelnou. Žalovaný tímto v podstatě navádí katastrální úřad k využití mezních odchylek, a tedy k deformaci již neplatné hranice při obnově operátu, jejíž účel je zcela opačný. Hranice, která byla podkladem k zaměření i vytýčení ze strany odborníků a pracovníků katastrálního úřadu, a předcházející měření byla vypracována s kódem přesnosti 3, a body převzaté z KMD mají kód přesnosti 4. Podle závěru žalovaného by

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ale nyní, po skoro deseti letech řízení, měla být sporná hranice určena v KMD body s kódem přesnosti 8, což je v rozporu s právními předpisy.

20. Žalobkyně považuje NZ 97 za chybný i z dalších následujících důvodů. Sloupek bodu č. 91-132 není možno ani v rámci mezních odchylek ztotožnit s lomovými body hranice v PK a ani v analogové mapě. Při zjišťování hranic byl označen sloupek, který je patrný pouze v náčrtu zjišťování hranic č. 91, a tento bod neodpovídá umístění bodu č. 1-91-132. V NZ 97 ale není tento sloupek vyznačen. Zároveň nelze posoudit technickou správnost postupu k použití nových bodů, protože k rozhodnutí katastrálního úřadu není přiložen přehled souřadnic bodů.
21. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že využití měřické dokumentace ke zjišťování hranic – a tím i bodu zrušeného nesouhlasem jednoho z vlastníků k opravě sporné hranice v katastrální mapě, která má být opravena podle dosavadně platného operátu před obnovou, je v rozporu s platnými předpisy.
22. Pokud (dle tvrzení žalovaného) je v řízení o námitce řešeno pouze zobrazení sporné hranice v katastrální mapě, a ne její průběh v terénu, musel by se správní úřad I. stupně řídit pouze grafickými údaji zobrazení hranic v grafické katastrální mapě (tj. bez určení S-JTSK lomových bodů), nebo vyjádření těchto hranic souřadnicemi S-JTSK, které nebyly získány měřením v terénu, nýbrž jejich odměřením z původní grafické mapy po její transformaci do S-JTSK. Tomu odpovídá rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 9. 10. 2018, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ale nikoliv.
23. Při zjišťování hranic byl vyšetřen průběh hranice mezi pozemky podle reálného stavu. Stejně tak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvádí, že při zjišťování hranic byla předmětná hranice, resp. její lomové body v terénu označeny. Z toho vyplývá, že oprava hranice podle NZ 97 je určena číselnými údaji, tj. souřadnicemi lomových bodů v S-JTSK, které byly určeny přímým měřením v terénu a jejich spojnicemi.
24. Již samotné použití neměřického záznamu pro opravu je v rozporu s právními předpisy, jelikož dle § 78 vyhlášky č. 357/2013 Sb., vyhláška o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška) (dále jen „katastrální vyhláška“), katastrální úřad vyhotovuje neměřický záznam pro zápis změny údajů v katastru, která není spojena s měřením v terénu. Postup správního orgánu I. stupně ani žalovaného tedy nebyl správný a k jeho zhojení nedošlo ani po vydání rozsudku.
25. Zásadní vadou tohoto řízení jsou i rozpory v tvrzeních žalovaného, které jsou způsobeny chybným rozhodnutím na začátku řízení. Proti cílům obnovy katastrálního operátu a základním pravidlům správního řízení vydává instrukci k opravě, kdy v terénu zaměřené body při zjišťování hranic lze v rámci dostupných odchylek ztotožnit s lomovými body této hranice v mapě platné před obnovou přepracováním. Opravou dochází k deformaci hranice, která je ve výsledku obnovy mapování určena nejnižší přesností bodů, zároveň je hranice určena číselně souřadnicemi získanými přímým měřením v terénu, což neodpovídá tvrzení žalovaného, který zdůrazňuje, že v řízení je řešeno pouze zobrazení sporné hranice, nikoli její průběh v terénu. To a výsledek správního řízení svědčí o zásadních pochybeních správních orgánů v celém řízení.
26. Oprava zobrazení sporné hranice je určena číselně souřadnicemi dle NZ 97, a tím neodpovídá právním předpisům. Zobrazení hranice po opravě nekoresponduje se zobrazením hranice v mapě pozemkového katastru a z ní vzešlé analogové mapy.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Přijatým řešením nebylo docíleno souladu operátu a listin, protože výsledná hranice dle NZ 97 se neshoduje s žádnými výsledky v geometrickém plánu a v záznamu podrobného měření změn. Napadené rozhodnutí je zatíženo četnými procesními i věcnými vadami, které zásadním způsobem zasahují do práv žalobkyně a právní jistoty ohledně uspořádání právních vztahů k předmětným nemovitostem.

Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný v první části svého vyjádření k žalobě zrekapituloval procesní průběh věci. Dále uvedl, že žalobkyně neuvádí v žalobě žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit výsledek předmětného řízení sp. zn. ZKI PL-O-28/423/2020.
28. Dle žalovaného bylo plně respektováno předchozí rozhodnutí soudu, přičemž se žalovaný striktně držel pokynů v něm uvedených. Po obdržení rozsudku samozřejmě nejprve zvažoval, zda je schopen za stávajícího stavu obhájit odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebo zda je nutno ho zrušit, či zda je před vydáním nového odvolacího řízení nutno doplnit nějaké nové podklady. K jakému závěru při tomto zvažování dospěl, je zřejmé z napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesdílí názor, že by pouze zopakoval stávající skutečnosti, aniž by uvedl nové argumenty či lépe zdůvodnil své závěry.
29. K části žaloby „K pochybení správních orgánů“ žalovaný uvedl, že skutečnosti v ní obsažené jsou zmatečné a nepřesné. Některé kurzívou uváděné citace označené za tvrzení žalovaného nepochází z napadeného rozhodnutí č. j. ZKI PL-O-28/423/2020-6, aniž by z žaloby bylo zřejmé, z jakého jiného zdroje pocházejí. Žalovaný shledal, že tato část žaloby se týká odvolacích námitek žalobkyně nazvaných „K věcnému pokračování řízení č. j. OR-225/2012-404 v řízení č. j. OR-325/2018-404, jejichž vypořádáním se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Byť v dané části odůvodnění skutečně připustil, že z dnešního pohledu lze dojít k závěru, že vhodnější a laicky pochopitelnější by bylo v původním řízení o námitce sp. zn. OR-225/2012-404 věcně rozhodnout tak, že se v námitkou dotčené lokalitě ruší KMD vzniklá přepracováním a obnovuje se předchozí stav, který by pak byl výchozím stavem podkladem pro nově zahájenou obnovu mapování, následně však vysvětlil, proč se tak nestalo. Žalobkyně svůj nesouhlas s tímto závěrem nijak nezdůvodnila.
30. Pokud jde o tu část žaloby, v níž žalobkyně vytýká žalovanému nedostatečné vypořádání jejích odvolacích námitek, konstatoval žalovaný, že se jedná do značné míry o opakování jejích tvrzení a úvah obsažených v jejích předchozích podáních, na která již žalovaný reagoval. Právě přezkoumatelnému vypořádání uplatněných námitek věnoval žalovaný v napadeném rozhodnutí velkou pozornost.
31. Polemizuje-li žalobkyně se závěry žalovaného týkajícími se povinností předsedy komise při zjišťování hranic, uvedl žalovaný, že trvá na tom, že předseda komise může v souladu s ust. § 42 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., katastrálního zákona (v textu rozsudku dále též: „KatZ“) upozornit na nesoulad vlastníky označeného průběhu hranice s jejím vyznačením v katastrálním operátu pouze za předpokladu, že je takový nesoulad zřejmý, přičemž je nutno brát v potaz evidovanou přesnost údajů katastru o geometrickém a polohovém určení hranice, která je specifikována v příloze vyhlášky č. 357/2013 Sb. (katastrální vyhláška), konkrétně v bodech 13 a 15 přílohy. Postup při zjištění nesouladu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vlastníky označeného průběhu hranice pak podrobněji rozvádí § 50 odst. 3 katastrální vyhlášky (nikoli tedy § 50 odst. 1, který zmiňuje žalobkyně), podle něhož je vždy potřeba prověřit, zda je příčinou zjištěného nesouladu chybné zobrazení hranice, přitom nutnou podmínkou pro identifikaci chyby v zobrazení hranice je často právě překročení mezních odchylek stanovených prováděcím předpisem, což je ostatně zřejmé i z § 36 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona.

32. Podle žalovaného pak žalobkyně v některých svých námitkách a úvahách zjevně nebere v potaz základní principy obnovy katastrálního operátu novým mapováním. Jeho účelem je vyšetření a následné zaměření vlastníky označených hranic v terénu, nikoliv vytyčování hranic, vzájemné postupování částí pozemků či řešení sousedských sporů. Předpokladem naplnění cíle tohoto správního řízení je pak shoda vlastníků na skutečném průběhu hranice.
33. Žalovaný podotkl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 10. 2018, jež žalobkyně cituje v odst. 58 žaloby, bylo žalovaným v odvolacím řízení zrušeno, závěry v něm uvedené tak nejsou relevantní.
34. Dále žalovaný upozornil na to, že žalobkyně některé teze uvedené v napadeném rozhodnutí vytrhává z kontextu, například když upozorňuje na to, že podle jejího názoru překročil meze správního uvážení, pokud neuvedl, jakou „dokumentaci katastrálního úřadu“ a jaké „spisy“ má na mysli, přitom po žalobkyni nelze požadovat, aby si tyto informace sama zjišťovala. K tomu žalovaný uvádí, že právě citovaná pasáž odůvodnění rozhodnutí je vytržena z kontextu a námitka žalobkyně je zjevně účelová a zavádějící. V citované pasáži chtěl žalovaný pouze zdůraznit skutečnost, že vedle analogové katastrální mapy, z níž samotné je podle názoru žalovaného existence mezery mezi zákresem staveb a dotčené vlastnické hranice prokazatelná, jsou v předmětných spisech založeny i další podklady pocházející z dokumentace katastrálního úřadu, z nichž je existence oné mezery taktéž zřejmá. V jakých konkrétních dalších podkladech je mezera patrná, je srozumitelné z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí nad citovanou pasáží, a to jednak přímo z odstavce nadepsaného „K bodu 4b)“, který citovanou pasáž obsahuje, a jednak i z předcházejících odstavců na stranách 9 a 10, kde jsou vypořádány odvolací námitky nadepsané „K rozhodnutí KP“.
35. K úvahám žalobkyně v části žaloby nadepsané „K obsahu GP č. 15“ žalovaný poznamenává, že tyto úvahy jsou z odborného hlediska zcela liché, neboť pomíjí historické i technické souvislosti tvorby nesourodých grafických podkladů, které žalobkyně neodborně porovnává, přičemž nereflextuje jejich rozdílnou přesnost a vypovídací hodnotu. Z takového porovnání nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně souladu mezi geometrickým plánem č. zak. 99290-53/85 (žalobkyni označeným jako GP č. 15) a neměřickým záznamem č. 97 či ohledně správnosti těchto podkladů. Jak ZKI v Plzni uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vypořádání odvolací námitky 4a), geometrickým plánem č. zak. 99290-53/85 byly prvotně geometricky a polohově určeny pouze stavby na pozemcích st. p. č. XD a p. č. XE. Tento geometrický plán proto není původním výsledkem zeměměřické činnosti ve vztahu k řešené sporné vlastnické hranici, jejíž prvotní geometrické a polohové určení je dáno pouze zobrazením v mapě bývalého pozemkového katastru (následně převzatým do analogové katastrální mapy). Pro posouzení správnosti geometrického a polohového určení sporné hranice v NZ 97 je proto relevantní jeho porovnání se zobrazením v mapě bývalého pozemkového katastru, což KP Klatovy učinilo (viz položka č. 35 spisu KP Klatovy, OR-325/2018-404),

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nikoli se zobrazením v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85. Zmíněný geometrický plán, podle něhož byly do analogové katastrální mapy zobrazeny stavby na pozemcích st. p. č. XD a p. č. XE, je v předmětném řízení podstatný jen do té míry, že je z jeho grafického znázornění zcela nepochybné, že nově zaměřené stavby v něm nejsou zobrazeny přímo na předmětné sporné vlastnické hranici, nýbrž s jednoznačným odstupem, byť nelze určit, v jaké konkrétní vzdálenosti od této hranice se nacházejí.

36. Další řada námitek žalobkyně uvedených v odst. 69. až 98. žaloby se týká jejího nesouhlasu s geometrickým a polohovým určením sporné hranice podle NZ 97. Žalobkyně částečně opakuje své námitky uvedené v odvolání a obsáhle polemizuje s různými tvrzeními žalovaného i správního orgánu I. stupně. Žalovaný je však přesvědčen, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (především na stranách 10 až 12) přezkoumatelně a v dostatečném rozsahu odůvodnil oprávněnost využití NZ 97 pro zobrazení předmětné sporné hranice v DKM a současně obhájil svůj závěr, že toto zobrazení je v souladu se závazným podkladem, kterým je analogová katastrální mapa v měřítku 1:2880. Obecně k námitkám uvedeným odst. 69. až 98. žaloby považuje žalovaný za vhodné zde shrnout některé rozhodné skutečnosti (zřejmě též z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí), které považuje v předmětném řízení za klíčové. V případě, že při obnově mapování je některá hranice vyšetřena jako sporná, její zakres do DKM je nutno vždy navázat na okolní vyšetřené a zaměřené hranice. Současně musí být taková hranice zobrazena dle § 42 odst. 4 katastrálního zákona v souladu s dosavadním obsahem katastrálního operátu, tedy v souladu s dosavadním geometrickým a polohovým určením. V daném případě je dosavadní geometrické a polohové určení dáno zobrazením v analogové katastrální mapě platné před obnovou katastrálního operátu přepracováním. Nástrojem pro posouzení otázky, zda zakres sporné hranice v DKM podle NZ 97 odpovídá zobrazení v závazném podkladu, kterým je v daném případě analogová mapa, však nemůže být pouze pohledové porovnání zakresu hranic v obou podkladech, jak se mylně domnívá žalobkyně. Žalovaný shledal minimálně dva základní argumenty pro toto své klíčové tvrzení. Prvním důvodem je skutečnost, že pro relevantní a odborné posouzení grafických podkladů je nutno brát v potaz jejich přesnost; v daném případě se jedná o přesnost dosavadního geometrického a polohového určení sporné hranice v analogové katastrální mapě, která je specifikována charakteristikami přesnosti v příloze katastrální vyhlášky. Druhým důvodem je pak výše zmíněná nutnost navázat zakres sporné hranice na okolní polohopis katastrální mapy, který vychází z vyšetřené a následně zaměřené stavu v terénu, a nelze tudíž předpokládat jeho pohledový soulad se zobrazením v analogové mapě pocházející z 1. poloviny 19. století. Právě v důsledku tohoto druhého důvodu pak nelze oprávněně požadovat ani striktní zajištění pohledového souladu navázaného zakresu sporné hranice se zákresem v analogové mapě, tedy např. zachování stejného úhlu zalomení hranice, neboť takového souladu nelze již z principu dosáhnout (z důvodu nesourodeho původu evidovaných bodů polohopisu katastrální mapy). S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný dospěl k jednoznačnému a logickému závěru (s nímž žalobkyně nesouhlasí), že zásadní pro posouzení, zda zobrazení sporné hranice odpovídá zakresu v analogové mapě, je zjištění, zda je provedeno v rámci mezních odchylek stanovených katastrální vyhláškou. Adekvátním nástrojem pro takové zjištění je provedení porovnání délkových parametrů s příslušnými mezními odchylkami, což správní orgán I. stupně provedl a výsledky doložil v položce č. 35 spisu prvoinstančního řízení sp. zn. OR-325/2018-404. Z výsledků tohoto porovnání je zcela zřejmé, že geometrické a polohové určení sporné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hranice v obnoveném katastrálním operátu odpovídá v rámci mezních odchylek zobrazení v analogové mapě.

37. Dále je dle žalovaného potřeba reagovat na některé dílčí námitky uvedené v žalobě, které žalobkyně neuvedla v odvolání, a proto se jimi žalovaný podrobně nezabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
38. Např. v odst. 80. až 82. žalobkyně zpochybňuje správnost přiřazení kódu kvality 8 u bodu 97-1 (v žalobě je omylem označen jako bod 91-1). K tomu žalovaný uvádí, že důvodem přiřazení kódu kvality 8 je skutečnost, že zmíněný bod leží na sporné hranici. Bez ohledu na technickou přesnost určení jeho souřadnic ho tedy nelze ve výsledku považovat za vlastníky odsouhlasený bod, a proto přesnost výsledného geometrického a polohového určení vyjádřená kódem kvality 8 odpovídá stávající přesnosti zákresu v analogové mapě, v souladu s požadavkem § 42 odst. 4 katastrálního zákona. Závěr žalobkyně uvedený v odst. 82., že odvolání souhlasu žalobkyně nemohlo být důvodem pro změnu kódu kvality dotčených bodů, je tudíž chybný. V odst. 88. pak uvádí, že určení sporné hranice s kódem kvality 8 je v rozporu s platnými předpisy, aniž by však uvedla, o jaké předpisy by se mělo jednat. Přitom její argumentace, že předmětná hranice byla v minulosti v několika výsledcích zeměměřických činností určena s přesností odpovídající kódu kvality 3, je irelevantní, neboť žádný z žalobkyní zmiňovaných výsledků není závazným podkladem pro geometrické a polohové určení předmětné hranice.
39. Ani z dalšího závěru žalobkyně ohledně údajného rozporu s platnými předpisy, který je uveden v odst. 91. žaloby, není zřejmé, o jaké konkrétní předpisy by se zde mělo jednat. Žalobkyně pouze vyjadřuje svůj nesouhlas s využitím měřické dokumentace pro zobrazení sporné hranice v DKM, což považuje za nelogické, když má být hranice opravena podle dosavadně platného operátu před obnovou. Žalovaný se s názorem žalobkyně neztotožňuje, neboť vzhledem k nutnosti napojení sporné hranice v DKM na okolní vyšetřené a zaměřené hranice považuje využití souřadnic z homogenního podkladu, kterým je v daném případě výsledek předchozího vyšetření a zaměření předmětné hranice, za vhodné řešení, pokud tento podklad v rámci mezních odchylek odpovídá dosavadně platnému katastrálnímu operátu (tj. analogové mapě). Využití souřadnic lomových bodů určených měřením pro zákres sporné hranice (tzn. jejich ztotožnění s lomovými body zobrazenými v analogové katastrální mapě) je vhodné právě z hlediska homogenity podkladů, přičemž za situace, kdy takto stanovené geometrické a polohové určení v rámci mezních odchylek odpovídá obsahu dosavadního katastrálního operátu, a zároveň jsou zachovány logické relativní vazby s okolním polohopisem katastrální mapy (tj. je zachována ona mezera mezi zobrazením staveb a vlastnickou hranicí), nelze v samotném převzetí souřadnic z měřické dokumentace spatřovat jakkoli vadný postup, který

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

by měl porušovat právní předpisy. Dle žalovaného je takový postup zcela v souladu s § 42

odst. 4 katastrálního zákona. Je třeba vzít také v úvahu, že daný případ je nestandardní mimo

jiné tím, že předmětná hranice byla nejprve vyšetřena a zaměřena, a teprve následně se stala

spornou vzhledem k odvolání souhlasu žalobkyní, což samozřejmě není běžná situace v procesu obnovy mapování (jehož podmínky jsou stanoveny v § 42 katastrálního zákona).

40. V odst. 96. a 97. žaloby pak žalobkyně namítá další rozpor s právními předpisy, přičemž tentokrát uvádí konkrétní § 78 katastrální vyhlášky, jemuž údajně neodpovídá neměřický záznam č. 97, a to z toho důvodu, že oprava hranice podle tohoto neměřického záznamu je určena souřadnicemi, které byly určeny přímým měřením v terénu. K tomu žalovaný uvádí, že v rámci vyhotovení neměřického č. 97 nebylo prováděno žádné měření v terénu, neboť použité souřadnice určené měřením byly převzaty z předchozích výsledků zeměměřických činností. Dva nové body 97-1 a 97-2 vytvořené v rámci neměřického záznamu představují pouze přečíslovaný převzatý bod 91-132 a dále dopočtený průsečík (jak je popsáno na straně 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zmíněný neměřický záznam byl tedy vyhotoven a použit zcela v souladu s § 78 katastrální vyhlášky.

41. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí není nezákonné a odvolací řízení netrpělo vadami, které by mohly negativním způsobem ovlivnit výsledek rozhodnutí ve věci. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobkyně a její doplňující vyjádření

42. V podáních ze dne 21. 6. 2021 a 28. 6. 2021 předložila žalobkyně soudu repliku k vyjádření žalovaného a další své doplňující vyjádření. Jejich obsahem je pokračující polemika žalobkyně se závěry žalovaného a s obsahem jeho vyjádření k žalobě.
43. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 21. 6. 2021 žalobkyně uvedla, že obecně lze shrnout, že žalovaný i přes zjevné nedostatky napadeného rozhodnutí nadále setrvává na své původní argumentaci a ve svém vyjádření neuvádí žádné nové skutečnosti, které by vyvracely námitky žalobkyně proti napadenému rozhodnutí.
44. V úvodu svého vyjádření žalovaný konstatuje, že před vydáním napadeného rozhodnutí opakovaně komplexně prošetřil stav věci, z odůvodnění napadeného rozhodnutí ale tato skutečnost nevyplývá (viz bod 29 žaloby).
45. Žalovaný dále uvádí, že dospěl k závěru, že je schopen za stávajícího stavu řízení přezkoumatelně, srozumitelně a logicky koherentně obhájit řešení, ke kterému dospěl správní orgán I. stupně v prvoinstančním řízení. Z obsahu žaloby je ale zřejmé, že se to

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalovanému v napadeném rozhodnutí ani přes podrobné poučení, obsažené v rozsudku nadepsaného soudu č. j. 30 A 146/2019-132 ze dne 30. 9. 2020 nepodařilo.

46. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal vývoj v dané věci, jeho závěry jsou však i nadále věcně nesprávné, zároveň řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je stíženo závažnými vadami, které nebyly zhojeny, jak bude podrobněji uvedeno dále.
47. Přestože žalovaný tvrdí, že věnoval velkou pozornost přezkoumatelnému vypořádání odvolacích námitek žalobkyně, nelze tyto námitky považovat za skutečně vypořádané, navíc žalovaný v podstatné části odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel ze svých předchozích závěrů, pouze je zčásti přeformuloval.
48. Ze všech těchto důvodů žalobkyně trvá na tom, že žalovaný se při vydání napadeného rozhodnutí neřídil poučením nadepsaného soudu obsaženým ve shora citovaném rozsudku a jeho právním názorem.
49. Žalobkyně i nadále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když o nesrozumitelnosti jeho odůvodnění mimo jiné svědčí i to, žalovaný musí své závěry ve svém vyjádření k žalobě obsáhle vysvětlovat.
50. Žalobkyně se zároveň domnívá, že jakkoliv může být situace v této věci nestandardní, nezabývá to žalovaného povinností rozhodnout v souladu se zákonem. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, o která zákonná ustanovení své rozhodnutí opírá a proč. Pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí a úvah žalovaného předcházejících jeho vydání je přitom tato skutečnost zcela zásadní.
51. Jak již žalobkyně dříve uvedla, napadené rozhodnutí je dle jejího názoru vadné i z toho důvodu, že namísto vnesení jistoty do vlastnických práv k nemovitostem jsou výsledkem obnovy operátu sousedské spory a zjevný zásah do vlastnického práva.
52. Žalobkyně je přesvědčena, že zahájením řízení o námitce dne 8. 8. 2020 vybočil správní orgán I. stupně ze své evidenční role správce katastrálního operátu, jak je podrobně uvedeno v žalobě. K tomu žalobkyně doplňuje, že dle jejího názoru správní orgány v daném případě výrazným a zcela nepřípustným způsobem překročily svou pravomoc, když de facto rozhodly o průběhu sporné hranice, což je ale výlučně úkolem soudu.
53. Žalovaný ve svém podání ze dne 2. 6. 2021 mimo jiné uvádí i to, že důvodem vyhovění námitce paní J. byla skutečnost, že zobrazení předmětné hranice v DKM, která byla vyšetřena v rámci obnovy novým mapováním jako sporná, bylo převzato KMD napadené nevyřešenými námitkami obou účastnic, které se nepodařilo úspěšně dořešit, pro nedostatečné a rozporuplné podklady využité pro provedení opravy. Vyhovění námitce paní J. ale nemůže být odůvodněno chybou katastrálního úřadu.
54. Námitky žalobkyně spočívají také v nesouhlasu s průběhem zobrazení dotyčné hranice v KDM i v DKM, který neodpovídá původnímu údaji katastrální mapy o geometrickém a polohovém určení hranice a ani dosavadním geodetickým zaměřením, žalovaný se ale s nimi podle názoru žalobkyně dostatečně nevypořádal.
55. Napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za zmatečné i z toho důvodu, že žalovaný tvrdí, že o námitkách proti výsledkům obnovy přepracováním správní orgán I. stupně opakovaně nerozhodl tak, aby mohl žalovaný jako odvolací orgán jeho rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potvrdit, přestože nesprávnost zobrazení dotčených hranic v KMD byla prokázána. Pokud byla v námitkovém řízení proti výsledku obnovy přepracováním prokázána nesprávnost zobrazení dotyčné hranice v KMD (potvrzena námitka žalované), měl žalovaný jako odvolací orgán tento chybný výsledek obnovy přepracováním již v této fázi zrušit nebo případně opravit.

56. Za další nedostatek napadeného rozhodnutí považuje žalobkyně to, že v něm není uvedeno, jestli se žalovaný zabýval otázkou, zda je možné, že katastrální úřad došel při přípravě náčrtu k zjišťování hranic ke stejnému nebo v rámci mezních odchylek (pokud nedošlo k jejich překročení) podobnému výsledku zobrazení dotyčné hranice jako je v KMD a tak by použití KMD jako podkladu pro zjišťování hranic nebylo chybou (vzhledem k tomu, že vycházel ze stejných podkladů a postup přípravy je v podstatě shodný s přípravou pro obnovu přepracováním).
57. Žalovaný uvádí, že za účelem odstranění chyby při obnově novým mapováním převzetím hranice z KMD katastrální úřad vyhotovil NZ 97, v němž nově geometricky a polohově určil předmětnou hranici. To neodpovídá právním předpisům, podle nichž má být hranice převzata, ale i v případě, že by bylo chybou použití KMD jako podkladu pro zjišťování hranic a dotyčná hranice by měla být převzata z mapy pozemkového katastru, nemůže být v pravomoci katastrálního úřadu tuto hranici v této mapě, která je archiválií, nově geometricky a polohově určit a změnit její zobrazení (viz bod žaloby č. 70). Za převzetí zobrazení hranice nelze zajisté považovat hranici podle NZ 97, jejíž lomový bod se neshoduje se zobrazením v mapě pozemkového katastru a je určen souřadnicemi převzatými z platného ZH.
58. Pokud nedojde ke shodě vlastníků pozemků, z žádného právního předpisu nevyplývá možnost, aby správní orgán I. stupně při nebo po obnově novým mapováním nově geometricky a polohově určil spornou hranici. Při převzetí zobrazení hranice z mapy pozemkového katastru je použití mezních odchylek irelevantní, protože se zde jedná o poklady ze SGI (soubor geodetických informací), které nejsou číselně určené (viz bod žaloby č. 93).
59. Na rozdíl od žalovaného se žalobkyně domnívá, že situace není vůbec složitá. Nejlépe odpovídá zobrazení hranice v mapě pozemkového katastru záznamu podrobného měření změn č. XD, který byl zpracován pro pozemkový úřad v zimě roku 1996, kdy nebyly zaměřovány jenom pozemky žalobkyně, ale široké okolí, kde je hranice vedena od bodu č. 91-129 v přímé linii k lomovému bodu (garáž zasahuje do pozemku st.p.č. XC) a dále je vedena k bodu trojmezí č. 77-554. V KMD je přímá linie hranice od bodu č. 91-129 přerušena u bodu č. 77-544, což je původní bod hranice mezi pozemkem st.p.č. XC a pozemkem parc. č. XB, od kterého pokračuje na bod garáže č. 91-140, dále pokračuje po stěně garáže a od bodu č. 91-146 je vedena bodu trojmezí č. 77-518. Hranice podle NZ 97 je linie vedená od bodu č. 91-129 k lomovému bodu (č. 91-132) a dále k bodu trojmezí č. 77-518 a je v podstatě přímá. Z výše uvedeného vyplývá, že jediným rozdílem mezi těmito výsledky je polohové určení jediného lomového bodu a jeho úhlu.
60. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že zobrazení musí odpovídat platnému geometrickému určení, které v tomto případě je dáno pouze zobrazením hranic pozemků v mapě bývalého pozemkového katastru. Zároveň zpochybňuje srovnání zobrazení hranice v jednotlivých historických podkladech. K tomu žalobkyně uvádí, že zobrazení předmětné hranice sice pocházejí z jiných období, ale v zásadě jsou shodná, protože obě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hranice by měly odpovídat znázornění hranice podle mapy katastrálního operátu nebo v analogové mapě. Geometrický plán je podstatný jen do té míry, že z jeho znázornění je zcela nepochybné, že nově zaměřené stavby jsou zobrazeny s jednoznačným odstupem, byť nelze určit, v jaké konkrétní vzdálenosti od hranice se nacházejí. Na obou obrázcích je odstup staveb od hranice zhruba stejný, ale průběh a zobrazení hranic jsou odlišné. Na geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85 je zobrazení hranice odpovídající původním mapám (hranice se zalomením), ale v NZ 97 je hranice skoro rovná. Z toho lze odvodit, že pokud by hranice v NZ 97 odpovídala původním mapám (jako v GP č. 15 se zalomením), tak by stavby zasahovaly do pozemku st.p.č. XC nebo, kdyby stavby byly správně zakreslené v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85, musely by být v NZ 97 vzdáleny cca 3 m od zobrazení hranice (viz bod 67). Z toho vyplývá, že hranice v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85 nejsou správně zakresleny a není možné z tohoto geometrického plánu vyvozovat mezeru mezi zobrazením hranice a stavbami. Nástrojem k posouzení otázky, zda zakresl sporné hranice v DKM podle NZ 97 odpovídá zobrazení v závazném podkladu, kterým je v daném případě analogová mapa, však nemůže být pouze pohledové porovnání zakreslu hranic v podkladech.

61. Vzhledem k tomu, že existuje digitalizovaná varianta jak analogové mapy (zobrazení analogové mapy z roku 2010, bod žaloby č. 74), tak mapy pozemkového katastru (zobrazení mapy pozemkového katastru, bod žaloby č. 70) v grafickém prohlížeči ČÚZK, nemělo by být problémem promítnutí krajních bodů NZ 97 (bod č. 91-129 a bod č. 77-518) na stejné body na zobrazení v původních mapách, čímž by bylo lze získat orientačně polohu lomového bodu hranice. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, zda žalovaný takto postupoval. Rozdíl v umístění lomového bodu č. 1=91-132 v NZ 97 s původními mapami je přitom tak výrazný, že je možno zpochybnit jeho správnost i pouze laickým pohledovým porovnáním zakresl (viz bod žaloby č. 69 - 74).
62. Žalovaný dále uvádí, že nelze předpokládat pohledový soulad se zobrazením v analogové mapě pocházející z 1. poloviny 19. století, jak ale vyplývá z bodu žaloby č. 74 s obrázky map, tento pohledový soulad je v tomto případě dán.
63. Podle tvrzení žalovaného nelze požadovat striktní zajištění pohledového souladu, např. zachování stejného úhlu zalomení hranice, neboť takového souladu nelze již z principu dosáhnout z důvodu nesourodého původu evidovaných bodů. Jak je ale výše uvedeno, jedná se o jeden bod a jeden úhel zalomení, o kterých se dá tvrdit, že v rámci přesnosti zobrazení je geometrické a polohové určení původních map a analogové mapy v souladu (bod žaloby č. 74).
64. Žalobkyně dále namítá, že oprava chyby hranice podle NZ 97 nesplňuje podmínky § 36 KatZ ani § 44 katastrální vyhlášky o opravě chyby v katastrálním operátu. Nesplňuje ani podmínky § 50 KatZ a § 35 katastrální vyhlášky o změnách údajů o geometrickém a polohovém určení. Ani oprava chyby v řízení o námitkách neumožňuje opravu chyby sporné hranice podle NZ 97.
65. Žalobkyně svá tvrzení uvedená v replice ze dne 21. 6. 2021 ještě dále doplnila vyjádřením ze dne 28. 6. 2021. Žalobkyně považuje postup žalovaného i katastrálního úřadu za nesprávný a domnívá se, že jejich jednáním došlo k překročení jim zákonem svěřené pravomoci, což je v rozporu s čl. 2 Listiny, dle kterého lze veřejnou moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon.
66. Jak již žalobkyně dříve sdělila, žalovaný neuvádí v napadeném rozhodnutí právní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přepisy, jimiž se řídil při svém rozhodování, vyjma § 42 odst. 4 KatZ, který stanoví, že „pokud dojde k rozporu v tvrzení vlastníků a jiných oprávněných o průběhu hranic pozemků, považují se za platné ty hranice, které jsou obsahem katastrálního operátu. Ve výsledcích zjišťování průběhu hranic a v obnoveném katastrálním operátu se vyznačí jako sporné.“

67. Citované ustanovení dle názoru žalobkyně nestanoví, že se má jednat o platný obsah operátu, ale že se mají považovat za platné ty hranice, které jsou obsahem katastrálního operátu. V tom žalobkyně spatřuje podstatný rozdíl oproti výkladu žalovaného, protože katastrální mapa v systému musí být platná. Nové mapování bylo provedeno právě z důvodu, že nebylo možné námitky vyřešit v rámci obnovy přepracováním, zároveň nelze podle názoru žalobkyně postupovat tak, že tytéž námitky budou převedeny do mapování. Ze zákona možnost takového postupu nevyplývá, zákon stanoví pouze to, že hranice je v takovém případě označena jako sporná, přičemž o jejím průběhu může následně autoritativně rozhodnout pouze soud.
68. Výše uvedené závěry žalobkyně potvrzuje také ustanovení čl. 4.3.1.2 Návodu pro obnovu katastrálního operátu, podle kterého „pokud je hranice zjištěna jako sporná, průběh této hranice se vždy převezme z dosavadního operátu“.
69. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména se zásadou legitimního očekávání a zásadou legality.
70. Žalovaný uvádí, že za účelem odstranění chyby při obnově novým mapováním převzetím hranice z KMD vyhotovil katastrální úřad NZ 97, v němž nově geometricky a polohově určil předmětnou hranici.
71. Na straně 12 napadeného rozhodnutí pak žalovaný dále uvádí, že zobrazení musí odpovídat platnému geometrickému určení, které v tomto případě je dáno pouze zobrazením hranic pozemků v mapě bývalého pozemkového katastru.
72. Tato tvrzení si však navzájem odporují, resp. podle názoru žalobkyně z právních předpisů nevyplývá pravomoc katastrálního úřadu, na základě níž by bylo možno v NZ 97 nově geometricky a polohově určit předmětnou hranici.
73. Žalovaný se ve svém vyjádření také snaží zpochybnit tvrzení žalobkyně, když podle jeho názoru jsou úvahy žalobkyně z odborného hlediska liché, pomíjí historické i technické souvislosti tvorby nesourodých grafických podkladů a nelze srovnávat a dovozovat závěry ohledně souladu mezi geometrického plánu č. zak. 99290-53/85 a NZ 97. K tomu žalobkyně uvádí, že v náčrtu geometrický plán č. zak. 99290-53/85 je zobrazena hranice podle tehdy platné katastrální mapy, tedy mapy analogové nebo mapy pozemkové. Zobrazení hranice v NZ 97 by se mělo, podle tvrzení žalovaného, shodovat se zobrazením hranice v mapě pozemkového katastru, a proto lze srovnávat a dovozovat závěry ohledně souladu mezi zobrazením hranice v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85 a v NZ 97.
74. Žalovaný dále tvrdí, že geometrický plán je podstatný jen do té míry, že z jeho znázornění je zcela nepochybné, že nově zaměřené stavby jsou zobrazeny s jednoznačným odstupem, byť nelze určit, v jaké konkrétní vzdálenosti od hranice se nacházejí. Na obou obrázcích, které jsou součástí žaloby, je ale odstup staveb od hranice zhruba stejný, zatímco průběh a zobrazení hranic jsou odlišné. Na geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85 je zobrazení hranice odpovídající původním mapám (hranice se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zalomením), ale v NZ 97 je hranice skoro rovná. Z toho se dá odvodit, že pokud by hranice v NZ 97 odpovídala původním mapám (jako v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85 se zalomením), tak by stavby zasahovaly do pozemku st. p. č. XC nebo, kdyby stavby byly správně zakreslené v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85, musely by být v NZ 97 vzdáleny cca 3 m od zobrazení hranice (viz obrázek v bodě 67 žaloby). Z toho vyplývá, že stavby v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85 nejsou správně zakresleny a není možné z tohoto geometrického plánu vyvozovat mezeru mezi zobrazením hranice a stavbami.

75. Tvzení žalobkyně žalovaný rozporuje také tím, že pohledové porovnání zákresu hranic v podkladech nemůže být nástrojem k posouzení otázky, zda zákres sporné hranice v DKM podle NZ 97 odpovídá zobrazení v závazném podkladu, kterým je v daném případě analogová mapa. S tím však žalobkyně nesouhlasí vzhledem k tomu, že existuje zdigitalizovaná varianta jak analogové mapy (zobrazení analogové mapy z roku 2010, bod žaloby č. 74), tak mapy pozemkového katastru (zobrazení mapy pozemkového katastru, bod žaloby č. 70) v grafickém prohlížeči ČÚZK. Nemělo by tedy být problémem promítnout krajní body NZ 97 (bod č. 91-129 a bod č. 77-518) na stejné body na zobrazení v původních mapách a tak získat orientačně polohu a úhel lomu lomového bodu hranice.
76. Žalobkyně se zároveň domnívá, že rozdíl v umístění lomového bodu č. 1=91-132 v NZ97 oproti původním mapám je tak výrazný, že je možno zpochybnit jeho správnost i pouze laickým pohledovým porovnáním zákresů (viz bod žaloby č. 69 - 74).
77. Z vyjádření žalovaného v tomto řízení vyplývá, že považuje v předmětném řízení za klíčové navázání sporné hranice na okolní vyšetřené a zaměřené hranice, přičemž současně musí být hranice zobrazena v souladu s dosavadní operátem, tedy v souladu s dosavadním geometrickým a polohovým určením.
78. K tomu žalobkyně uvádí, že sporná hranice navazuje na okolní vyšetřené a zaměřené hranice pouze v bodě trojmezí, kdy tento bod je shodný s bodem ve výsledku obnovy přepracováním a v NZ 97. V žádné případě není hranice zobrazena v souladu s dosavadní operátem, tedy v souladu s dosavadním geometrickým a polohovým určením.
79. Žalovaný dále mimo jiné dovozuje, že nelze předpokládat pohledový soulad se zobrazením v analogové mapě pocházející z 1. poloviny 19. století. Obrázky obsažené v bodě žaloby č. 74 však dokazují, že je pohledový soulad se zobrazením v mapě pozemkového katastru a v analogové mapě pocházející z 1. poloviny 19. století, uvedený závěr žalovaného je proto nesprávný.
80. Stejně tak je mylný závěr žalovaného, že nelze požadovat striktní zajištění pohledového souladu, např. zachování stejného úhlu zalomení hranice, neboť takového souladu nelze již z principu dosáhnout, když z důvodu nesourodého původu evidovaných bodů dochází k deformaci hranice v NZ 97, která je určena číselnými údaji souřadnic, jež mají různý původ. Bod č. 91-129 byl zaměřen při zjišťování hranic, bod č. 91-2 byl dopočten, bod č. 91-1 byl zaměřen při zjišťování hranic (jeho poloha nesouhlasí s bodem v náčrtu zjišťování hranic) a bod 77-518 je bod převzatý z KMD, kdy jeho souřadnice byly určeny výpočtem z údajů geometrického plánu z roku 1925. V tomto případě se nedá tvrdit, že hranice v NZ 97 je pouze převzetím geometrického a polohového určení hranice z původním operátu. Jak je výše uvedeno, jedná se o jeden bod a jeden úhel zalomení, o kterých se dá tvrdit, že v rámci přesnosti zobrazení je geometrické a polohové určení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

původních map a analogové mapy v souladu (bod žaloby č. 74).

81. Žalobkyně dále upřesňuje bod 28 svého předchozí vyjádření, ve kterém je obsažen názor žalovaného, nikoliv žalobkyně na danou situaci (chybou v psaní však bylo v předchozím podání uvedeno, že se jedná o názor žalobkyně).
82. Žalovaný se domnívá, že za situace, kdy geometrické a polohové určení odpovídá obsahu dosavadního katastrálního operátu a zároveň jsou zachovány logické relativní vazby s okolním polohopisem katastrální mapy, tj. je zachována mezera mezi zobrazením staveb a vlastnickou hranicí, nelze v samotném převzetí souřadnic z měřické dokumentace spatřovat vadný postup, který by měl porušovat právní předpisy, a takový postup je zcela v souladu s § 42 odst. 4 KatZ. S tím však žalobkyně nesouhlasí.
83. Podle jejího názoru stanovené geometrické a polohové určení podle NZ 97 neodpovídá obsahu dosavadního katastrálního operátu a polohové určení hranice nesouhlasí s polohopisem katastrální mapy. Není dodržen průběh hranice podle původní katastrální mapy a tím vzniklá mezera mezi zobrazením staveb a vlastnickou hranicí vymezuje v podstatě původní služebnost k pozemku st. p. č. XC.
84. Není ani dodržen § 42 odst. 4 KatZ, protože nejsou považovány za platné hranice, které jsou obsahem katastrálního operátu a k opravě hranice je použit nově zhotovený NZ 97, který nově geometricky a polohově určuje předmětnou hranici.
85. K tomu žalobkyně dále doplňuje, že neměřický záznam vyhotovuje katastrální úřad pro zápis změny údajů katastru, která není spojena s měřením v terénu, zejména při sloučení parcel, změně označení parcely parcelním číslem v souvislosti se zrušením údaje o budově na pozemku, u kterého nedochází ke změně hranice, nebo při doplňování pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem do mapy vedené na plastové fólii bez jejich vytyčení a zaměření.
86. Pro opravu dotyčné hranice byl však vyhotoven NZ 97 na podkladě původního vyšetření dotyčné hranice při zjišťování hranic v terénu, lomové body jsou určeny číselně souřadnicemi a hranice je změněna podle nového geometrického a polohového určení.
87. Jak je zřejmé, postupy katastrálního úřadu i žalovaného byly při digitalizaci předmětné hranice od začátku zatíženy *hrubými* chybami, které způsobily nepřiměřenost délky celého řízení a v důsledku i nesprávnost jeho výsledku, a které zároveň zatěžovaly a zatěžují nejen správní orgány, ale i účastníky řízení.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

88. Práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila paní A. J.. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 3. 2022 uvedla, že celý spor se dostal do současné složité procesní situace výlučně v důsledku chování žalobkyně. Zakoupila si po příchodu z ciziny nemovitost v malé české obci, ke které neměla žádný bližší vztah a začala se chovat jinak, než jsou zde obyvatelé zvyklí. Porušila stavební předpisy a udělala si vjezd do své usedlosti jinak, než měla povoleno stavebním povolením z roku 1996 a také samozřejmě jinak než tomu bylo v minulosti. Tím nepřímo zasáhla do mých vlastnických práv, neboť si začala osvojovat právo na průjezd místy, kde nikdy nebyl. Začala v důsledku toho hledat chyby v katastrálních záležitostech, a protože se jí to nedaří, stupňuje svoji činnost a kazí jí soustavně klidné stáří tak, že to nechává vážné stopy na jejím zdraví.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

89. Osoba zúčastněná na řízení se vymezila vůči některým tvrzením obsaženým v žalobě. Uvedla, že pro věc za podstatný považuje bod trojmezí mezi jejím pozemkem p. č. XA, pozemkem st. p. č. XC ve vlastnictví žalobkyně a pozemek p. č. XF, který představuje komunikaci. Dle osoby zúčastněné na řízení se ztratilo označení polohy této hranice, s ním by určení hranice geodety bylo o poznání jednodušší. Původně stál i v místě hranic pozemků elektrický sloup, ten byl úmyslným zásahem žalobkyně posunut.
90. Polohu hranice pozemků prokazují listiny, na které osoba zúčastněná na řízení již v minulosti odkazovala, tj. žádost o zrušení služební pěšiny z roku 1954 a usnesení Lidového soudu v Horažďovicích sp. zn. Cd 244/54 a dále geometrický plán vypracovaný v roce 1985.
91. Osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že napadené rozhodnutí má za správné a neshledává důvod k tomu, aby byla konstatována jeho nezákonnost či vadnost. Žalobkyně si jen nedostatečně uvědomuje, co bylo obsahem předmětného řízení (zobrazení sporné hranice v mapě). Jak je jejím zvykem, roztahuje problematiku do nekonečných polemik, mění svá jednotlivá tvrzení, popírá je a zneužívá té situace, že její neoprávněné snahy trvají dlouhá léta. Přitom veškeré její problémy pocházejí jen a jen z toho, že nevyhověla v minulosti stavebnímu povolení o poloze vjezdu do své usedlosti

Reakce žalobkyně na vyjádření osoby zúčastněné na řízení

92. Žalobkyně ve svém dalším vyjádření ze dne 29. 3. 2022, soudu tedy předloženém až po vydání rozhodnutí, reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Uvedla, že všechny stavby nacházející se na pozemcích v jejím vlastnictví, včetně vjezdu, jsou postaveny v souladu s vydanými povoleními. Účastníkem řízení o vydání povolení pro přístavbu domu v roce 1995 byla i paní A. J., která s touto přístavbou výslovně vyslovila svůj souhlas. V té době přitom součástí nemovitostí byl i původní vjezd v rozsahu, v jakém byl využíván právními předchůdci žalobkyně. Až po vystěhování původních majitelů a demolici starého objektu v roce 1996 vznesla paní A. J. nárok na pozemek před její garáží, který do té doby sloužil jako příjezd k nemovitosti žalobkyně, následně tento příjezd dokonce zahradila zábranou (přestože se jedná o pozemek, na kterém byla vybudována přístupová cesta k pozemkům, a který i dle znaleckého posudku slouží jako veřejná cesta vedená v pasportu komunikací jako místní komunikace). Nový vjezd pak musel být oproti původnímu posunut o cca 3-5 m na pozemek ve vlastnictví žalobkyně tak, aby byl zajištěn přístup k nemovitostem žalobkyně alespoň pro osobní automobily. Zábrana umístěná paní A. J. však doposud brání vjezdu ostatních vozidel (např. hasičů či stavební techniky). Následně se žalobkyně vymezila vůči některým názorům osoby zúčastněné na řízení a konstatovala, že paní A. J. za celých více než 25 let nepředložila žádné zaměření svých pozemků, žádné pravomocné rozhodnutí, které by ji opravňovalo k zásahu do původního vjezdu. Zároveň nebyla ochotna se s žalobkyní jakkoliv dohodnout, což je hlavním důvodem letitých sousedských sporů.

Obsah správního spisu

93. Z obsahu správního spisu se podává, že v roce 2012 byla v k. ú. Krutěnice provedena obnova katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací, jejímž výsledkem byla KMD. Proti výsledku obnovy přepracováním podala námitky jak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobkyně, tak osoba zúčastněná na řízení; po jejichž prošetření došel správní orgán I. stupně k závěru, že zobrazení námitkou napadených hranic je v KMD chybné. Námitkám správní orgán I. stupně vyhověl, pro provedení opravy zobrazení vyhotovil neměřický záznam č. 84 a dne 15. 3. 2013 vydal rozhodnutí č. j. OR-225/2012-404. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 7. 2013, č. j. ZKI-O-19/125/2013, napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí, neboť zjistil v řízení nesprávnosti. Správní orgán I. stupně následně dospěl k závěru, že k opravě není možno využít výsledky zeměměřických činností, neboť jsou vzájemně rozporné. Rozhodl tedy, že provede opravu zobrazení hranic na základě vektorizace rastrového obrazu původní mapy, o čemž vydal dne 10. 11. 2014 rozhodnutí č. j. OR-225/2012-404. Pro provedení opravy vyhotovil neměřický záznam č. 85. Také toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2015, č. j. ZKI PL-O-6/56/2015-5, k odvolání žalobkyně zrušeno. I v tomto případě žalovaný zjistil jednak procesní pochybení a jednak shledal, že závěr správního orgánu I. stupně o převzetí zákresu není v souladu s návrhem opravy zobrazení hranic v neměřickém záznamu č. 85. S ohledem na množství nesrovnalostí a s přihlédnutím k nejasným podkladům proto žalovaný doporučil správnímu orgánu I. stupně zvážit možnost řešení situace provedením obnovy katastrálního operátu novým mapováním. Správní orgán I. stupně připravil další neměřický záznam č. 88 a dne 7. 12. 2015 vydal rozhodnutí č. j. OR-225/2012-404 o provedení opravy v souladu s tímto neměřickým záznamem. I toto rozhodnutí nicméně žalovaný následně rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. ZKI-PL-O-12/68/2016-2, zrušil, neboť se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo jednoznačně objasnit a doložit oprávněnost návrhu provedení opravy zobrazení dle neměřického záznamu č. 88. V závěru tohoto rozhodnutí žalovaný poznamenal, že pokud se správnímu orgánu I. stupně nepodaří zcela jednoznačně objasnit zjištěné nesrovnalosti v podkladech, považuje i s ohledem k namítaným nesouladům mezi stavem evidovaným v katastru nemovitostí a skutečností za jediné racionální řešení vzniklé situace provedení obnovy katastrálního operátu novým mapováním v souladu s § 41 KatZ. Platnou katastrální mapou v k. ú. Krutěnice byla do roku 2012 analogová mapa v měřítku 1:2880 vedená na plastové fólii. Původ této mapy spadá až do 1. poloviny 19. století, mapa vznikala mezi lety 1824-1843, a spadá sem i původ zobrazení hranice mezi pozemky dnes označenými jako st. p. č. XC a p. č. XB na straně jedné a p. č. XA na straně druhé, které se od té doby nezměnilo.

94. Jako vhodné řešení situace se tak jeví provedení obnovy mapováním dle § 40 odst. 1 písm. a) KatZ, k čemuž správní orgán I. stupně nakonec přistoupil a na konci roku 2016 zahájil obnovu mapováním na dotčené části území. Poté původní řízení o námitce sp. zn. OR-225/2012-404 přerušil s tím, že v něm bude pokračovat po ukončení obnovy mapováním. Operát obnovený mapováním byl vyložen k veřejnému nahlédnutí a správní orgán I. stupně následně obdržel podání osoby zúčastněné na řízení, A. J., které bylo vyhodnoceno jako námitka, z něhož vyplývá, že jmenovaná nesouhlasí s vyloženým stavem, neboť mezi pozemkem st. p. č. XD v jejím vlastnictví (garáž) a st. p. č. XC ve vlastnictví žalobkyně H. S. není zobrazena mezera v souladu s geometrickým plánem z roku 1985. Jednalo se tedy o věcně totožnou námitku jako proti výsledkům obnovy přepracování. Obnova mapováním byla ukončena ke dni 14. 6. 2018, kdy byla vyhlášena platnost obnoveného katastrálního operátu a nové katastrální mapy v digitální formě (DKM). Správní orgán I. stupně poté oznámil účastníkům řízení, že vyhlášením platnosti nového operátu odpadl důvod pro přerušení původního řízení o námitce a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

následně, aniž by věcně rozhodl, vydal dne 31. 7. 2018 usnesení č. j. OR-225/2012-404, kterým toto řízení zastavil. V odůvodnění uvedl, že řízení zahájené na základě podané námítky proti výsledkům obnovy přepracování se stalo bezpředmětným, protože se týká již neexistujícího stavu, který nahrazen novým po provedení obnovy mapování. Proti tomuto usnesení se včas odvolala osoba zúčastněná na řízení, A. J.. V odvolacím řízení žalovaný usnesení o zastavení řízení potvrdil rozhodnutím ze dne 16. 10. 2018, č. j. ZKI PL-029/303/2018-4, v odůvodnění rozhodnutí však uvedl, že nelze konstatovat, že by se námitka proti výsledkům obnovy přepracování podaná v roce 2012 stala bez oprávněných pochybností zjevně bezpředmětnou. Provedením obnovy mapování totiž nebyl odstraněn původně namítaný stav, ten byl naopak, coby hranice sporná, převzat do nové DKM. Žalovaný nicméně při svém rozhodování vycházel z předpokladu, že nikdo z účastníků řízení nemůže být zastavením původního řízení o námitce poškozen, neboť také proti novému stavu vzniklému obnovou katastrálního operátu mapování podala A. J. věcně totožné námitky jako v původním zastaveném řízení o námitce. Nově podané námitky jsou evidovány pod sp. zn. OR-325/2018-404. Žalovaný tudíž došel k závěru, že není nezbytné v původním řízení o námitce sp. zn. OR- 225/2012-404 pokračovat a věcně rozhodnout, neboť záležitost bude věcně dořešena v novém řízení. Správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení o námitce sp. zn. OR-325/2018-404 dotčeným vlastním dopisem ze dne 8. 8. 2018. Dne 9. 10. 2018 vydal rozhodnutí č. j. OR-325/2018-404, kterým námitce A. J. nevyhověl. Proti vydanému rozhodnutí podala A. J. odvolání a odvolací orgán i toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátit případ prvoinstančnímu orgánu k novému projednání, neboť zjistil chybně provedené zobrazení hranice mezi sousedícími pozemky A. J. a H. S.. Dotčená hranice byla v rámci obnovy mapování vyšetřena jako sporná a měla být tudíž v souladu se zněním § 42 odst. 4 KatZ převzata z posledního platného stavu katastru nemovitostí. Správní orgán I. stupně však zobrazení provedl podle stavu v KMD po obnově přepracování, který byl včas napaden věcně nedořešenou námitkou, řešenou provedením obnovy mapování. Ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2019, č. j. ZKI PL-O-40/395/2018-5, žalovaný uvedl, že má-li být naplněn smysl zákona, je nutno dojít k závěru, že posledním platným stavem je stav zobrazený v analogové katastrální mapě platné před obnovou přepracování, a tomu by mělo zobrazení sporné hranice odpovídat. Správní orgán I. stupně v řízení pokračoval a přehodnotil svůj původní závěr. Ve svém posledním rozhodnutí ze dne 14. 5. 2019, č. j. OR-325/2018-404, námitce A. J. vyhověl a rozhodl o provedení opravy zákresu námitkou dotčené hranice, součástí rozhodnutí je grafická část NZ 97, jenž byl vyhotoven jako podklad pro provedení opravy. Z NZ 97 je dle správního orgánu I. stupně patrné, že po opravě bude v DKM zobrazena společná hranice mezi pozemky st. p. č. XC vlastnice H. S. a p. č. XA vlastnice A. J. tak, jak byla zobrazena v analogové katastrální mapě platné před obnovou katastrálního operátu, tj. ta bude zobrazena ve stavu platném před podáním námitek proti výsledkům obnovy přepracování. Hranice tak bude probíhat s odstupem od staveb na st. p. č. XD a p. č. XE a v souladu s výsledky zjišťování hranic bude zobrazena jako sporná, neboť existuje rozpor v tvrzení vlastníků o jejím průběhu. Jako sporná bude zobrazena i navazující část hranice mezi p. č. XB vlastnice H. S. a p. č. XA, a to úsek mezi lomovými body č. 91-129 a č. 97-2.

95. Proti vydanému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne ze dne 10. 9. 2019, č. j. ZKI PL-O-21/244/2019-7. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně správní žalobou. Krajský soud v Plzni rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalovaného předchozím rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to pro jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný v následně vedeném řízení vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Posouzení věci

96. Žalobkyně uplatnila v žalobě celou řadu procesních i hmotněprávních námitek, ne vždy pevně sevřených a právně ohraničených do jednotlivých žalobních bodů. Ty je tak nutno z jednotlivých dílčích námitek obsažených v žalobě rekonstruovat, aby je bylo možno v jejich úplnosti náležitě vypořádat. Přihlédnout dlužno k tomu, že přehlednosti a uspořádanosti argumentace žalobkyně jistě nepřispělo, že ta byla obsažena v podáních, jež dohromady čítala plných 37 stran vzájemně provázaných a doplňujících se tvrzení, jež byla soudu navíc předkládána zcela bez ohledu na lhůtu k podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., jediné v jejímž rámci lze žalobu rozšiřovat o nové žalobní body. Z toho vyplývá, že některými částmi argumentace, která zjevně není pouhým rozvinutím řádně a včasné uplatněných žalobních bodů, se soud zabývat nemohl- jedná se tu především o žalobní body týkající se tvrzeného překročení pravomocí správních orgánů a porušení základních zásad správního řízení, které byly uplatněny až v podání žalobkyně ze dne 28. 6. 2022, tedy zjevně až po uplynutí lhůty k podání správní žaloby. Soud v této souvislosti rovněž připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, který konstatoval, že nabývá-li žalobní argumentace excesivního rozsahu (v případě řešeném Nejvyšším správním soudem se jednalo o 18 stran textu, tedy jednu polovinu argumentace předložené v nyní posuzované věci žalobkyní), není povinností soudu reagovat rovnocenně sáhodlouhou argumentací postihující každou uplatněnou dílčí námitku. Právu na spravedlivý proces vyhoví představení vlastního konzistentního právního názoru soudu, logicky uceleného argumentačního systému, v jehož světle uplatněné námitky neobstojí. Inspirován těmito závěry v reakci na až nepřiměřeně rozsáhlou argumentaci, která byla žalobkyní v posuzované věci soudu předložena, abstrahoval soud z jednotlivých podání žalobkyně jednotlivé žalobní body tam, kde byly zjevné, jež postupně vypořádá, aby vytvořil Nejvyšším správním soudem předvídaný logicky koherentní argumentační systém.
97. Soud nejprve vypořádá ty ze žalobních námitek, které ve svém souhrnu vytvářejí žalobní bod týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jichž žalobkyně uplatnila hned několik. Takový postup odpovídá logice soudního přezkumu správního rozhodnutí. Pokud by totiž byl tento uplatněný žalobní bod důvodný a napadené rozhodnutí shledáno nepřezkoumatelným, mělo by to za následek jeho kasaci. Nemělo by pak žádný praktický smysl provádět přezkum optikou jiných žalobních bodů, nehledě ke skutečnosti, že by to ani kvůli vadě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nemuselo být možné.
98. Obecně vzato je nepřezkoumatelnost závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozpornost (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

99. V projednávané věci žalobkyně žalobní bod týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uplatnila několika dílčími námitkami. Soud je pro přehlednost rozsudku vypořádá v tom pořadí, v jakém byly uplatněny.
100. První dílčí námitka žalobkyně spočívala v tvrzení, že se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami obsaženými v odvolání buď vůbec, nebo zcela nedostatečně, případně nesprávně. Ze shora vyložené podstaty nepřezkoumatelnosti vyplývá, že zatím je třeba stranou ponechat otázku správnosti vypořádání odvolacích námitek žalobkyně. Naopak je z pohledu možné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nutné zabývat se otázkou nevypořádání se s některými odvolacími námitkami, resp. jejich nedostatečného vypořádání. Tato tvrzení již nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí skutečně založit mohou, pokud by byla prokázána. Žalobkyně tuto námitku rozvádí v odstavcích 39 až 41 své žaloby, v nichž ji však pouze toliko reprodukuje, konstatuje, že i nadále přetrvávají všechny předchozí výhrady žalobkyně týkající se pochybení žalovaného i správního orgánu I. stupně. Jedinou konkrétní částí této námitky je tvrzení, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje základní úvaha, která žalovaného vedla k tomu, že odvolání žalobkyně opětovně zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
101. K tomu soud předesílá, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Pokud tedy žalobkyně formuluje svou námitku jen zcela obecně a vágně, není možné jejím prostřednictvím provést jiný než zcela obecný přezkum napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Pokud jde tedy o tvrzení, že se žalovaný nevypořádal, popřípadě nikoli řádně s uplatněnými odvolacími námitkami žalobkyně, je nutno uvést, že bylo věcí žalobkyně, aby zcela konkrétně identifikovala ty své odvolací námitky, které údajně žalovaný nevypořádal vůbec, nebo jen nedostatečně. To však neučinila a na tuto svou povinnost zcela rezignovala. Soud proto jen konstatuje, že nezjistil, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí některé odvolací námitky nevypořádal, popřípadě tak učinil jen nedostatečně. Naopak, žalovaný velmi systematicky, logicky koherentně a přístupným, i laikovi srozumitelným jazykem vypořádal jednotlivé dílčí odvolací námitky žalobkyně na stranách 7-12 napadeného rozhodnutí. Vypořádání odvolacích námitek žalobkyně je tak věnována podstatná část napadeného rozhodnutí, přičemž, jak už soud uvedl, jsou tyto námitky vypořádány zcela srozumitelně.

102. Jde-li pak o tu část této dílčí námitky, podle níž chybí v napadeném rozhodnutí „základní myšlenka“, pro kterou žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak soud konstatuje, že z tohoto pohledu napadené rozhodnutí zcela odpovídá nárokům, které na jeho obsah klade zejména § 68 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí: *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“* Podle názoru soudu je odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela srozumitelné a důvody, pro které bylo žalovaným rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto, jsou z něho bez potíží srozumitelné. Žalovaný evidentně vynaložil úsilí, aby své závěry náležitě zdůvodnil, což se mu i podařilo. Tato dílčí námitka je tedy nedůvodná.
103. Na možnou nepřezkoumatelnost dále míří dílčí námitka žalobkyně, podle níž v napadeném rozhodnutí chybí jednoznačná úvaha žalovaného a odůvodnění zamítnutí odvolání žalobkyně a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto dílčí námitku však žalobkyně již v dalším obsahu své žaloby, nad rámec toho, co bylo vypořádáno shora, nijak nespecifikuje. Obsahově jde přitom o totožnou námitku, se kterou se soud vypořádal již shora. Proto na tomto místě na dané vypořádání odkazuje s tím, že ani tuto dílčí námitku nepovažuje za důvodnou.
104. Vadu nepřezkoumatelnosti implikuje i námitka, podle níž žalovaný nesprávně a v rozporu s poučením soudu uvedeným v rozsudku opakuje, že opětovně zjišťování hranic by nepřineslo nové relevantní skutečnosti, aniž by však tento svůj závěr jakkoli podložil. V rozporu s touto námitkou je však vyjádření samotné žalobkyně obsažené v 35. a 36. odstavci její žaloby. V něm žalobkyně naopak konstatuje, že důvodem, pro který žalovaný nepřistoupil na přepracování dokumentace a opakování etapy zjišťování hranic, tkví v tom, že mezi žalobkyní a paní A. J. je hranice sporná, přičemž tento spor může být buď jak buď odstraněn toliko cestou rozhodnutí civilního soudu, přičemž nové zjišťování hranic, které je součástí procesu obnovy katastrálního operátu novým mapováním, by mohlo do katastrálního operátu vnést další nejasnosti, když katastr není neměnný a výsledky mapování jsou již několik let využívány. Žalobkyně tento důvod sice po věcné stránce rozporuje, nicméně nelze nevidět, že již právě proto nemůže být

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důvodná její námitka, že se příslušný závěr o žádné žalovaným konkretizované důvody neopírá. V tomto směru lze navíc poukázat na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 7 a 8. V něm žalovaný na straně 7 ve druhém odstavci jednoznačně konstatuje, jaký je postup při novém mapování, pokud existuje rozpor mezi tvrzeními vlastníků a jiných oprávněných o průběhu hranic pozemků: za platné se považují ty hranice, které jsou obsahem (dosavadního) katastrálního operátu. To znamená, že nové mapování není samo o sobě způsobilé odstranit rozpory mezi vlastníky či jinými oprávněnými o průběhu sporné hranice, není to totiž ani jeho smyslem. Jelikož pak mezi žalobkyní a paní A. J. takovýto spor nepochybně a dlouhodobě existuje, pak nelze od nového mapování již proto očekávat, že jím bude vyřešen. To může vskutku nabídnout pouze rozhodnutí civilního soudu. Jinými slovy řečeno, i pokud by proběhlo nové mapování, spor mezi žalobkyní a paní A. J. o průběhu hranice mezi jejich pozemky, by to *per definitionem* odstranit nemohlo. Obnova katastrálního operátu není nástrojem, kterým se odstraňují vlastnické spory o průběhu společné hranice mezi dvěma pozemky. Následně na straně 8 napadeného rozhodnutí rovněž ve druhém odstavci pak žalovaný zcela jednoznačně konstatuje, že v daném případě už by nebylo technicky možné pouze zrušení etapy zjišťování hranic, ale musel by být zrušen nový katastrální operát vzniklý mapováním, přičemž je evidentní, že další opakování zjišťování hranic v terénu by zde nepřineslo žádné nové relevantní skutečnosti, a to právě proto, že mezi žalobkyní a paní A. J. je hranice mezi jejich pozemky sporná, a jako sporná by zde proto musela být vyznačena i v případě opakování zjišťování hranic, a stejně by tedy bylo nutno tuto spornou hranici zobrazit podle dosavadního obsahu katastrálního operátu.

105. Tyto důvody soud považuje za zcela srozumitelné. Jejich věcná správnost bude posouzena níže, nicméně nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by žalovaný důvody, které jej vedly k postupu, v jehož rámci nepřistoupil k obnově katastrálního operátu novým mapováním, nevysvětlil.
106. Dále žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že žalovaný nijak nevysvětlil, proč považuje použité podklady za správné, přestože byl soudem v předchozím kasačním rozsudku zavázán právě k tomu, aby své rozhodnutí v tomto směru řádně zdůvodnil.
107. Ani tato dílčí námitka není důvodná, navíc je částečně zavádějící. Žalovaný předně srozumitelně vysvětlil, z jakých podkladů při zobrazení průběhu sporné hranice vycházel. Jak správně konstatoval, neměl v tomto směru ani na výběr: dochází-li k novému mapování jako v projednávaném případě a existuje-li mezi spor mezi tvrzeními vlastníků či jiných oprávněných o průběhu hranice, ze zákona se považují za platné ty hranice, které jsou (dosavadním) obsahem katastrálního operátu. Z toho důvodu je tato dílčí žalobní námitka poněkud zavádějící, neboť navozuje dojem, jako by snad měl žalovaný volný výběr, jakým způsobem vyznačí průběh sporné hranice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vzniklou situaci srozumitelně vysvětluje, a to počínaje výkladem, kdy a jak vznikla poslední platná katastrální mapa v k. ú. X před realizací obnovy katastrálního operátu v roce 2012; ten je obsažen na straně 6 napadeného rozhodnutí s konstatováním, že tato původní katastrální mapa pochází už z 1. poloviny 19. století a její údaje jsou vedeny v měřítku 1:2880, podle něhož tedy jeden milimetr na mapě zobrazený znázorňuje 2,88 metrů skutečných: z této doby pochází také původ zobrazení sporné hranice mezi pozemky dnes označenými jako st. p. č. XC a p. č. XB na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jedné straně a p. č. XA na druhé straně, které bylo následně reprodukováno do map pozdějších pozemkových evidencí. Na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí se pak věnuje podkladům, ze kterých vycházel, zejména geometrickému plánu č. zak. 992980-53/85, přičemž následně konstatuje, že rozhodujícím faktorem pro obhajitelnost závěrů správního orgánu I. stupně v projednávané věci je posouzení, zda zobrazení sporné hranice navržené v NZ 97 v rámci stanovených mezních odchylek odpovídá dosavadnímu katastrálnímu operátu před obnovou, tedy je-li toto zobrazení v souladu s požadavky § 42 odst. 4 KatZ. Již na tomto místě dlužno zdůraznit, že se tímto porovnáním nemá na mysli soulad mezi zobrazením průběhu sporné hranice s jejím vyobrazením v geometrickém plánu č. zak. 992980-53/85, ale v analogové katastrální mapě (mapě bývalého pozemkového katastru), neboť geometrický plán č. zak. 992980-53/85 vznikl coby podklad pro vyznačení garáže a kolny na p. p. č. XA, nikoli za účelem vymezení hranice mezi spornými pozemky, a proto byl ve správním řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí použit toliko jako podklad pro závěr o existenci mezery mezi garáží a kolnou a hranicí pozemku, byť z něj není možno určit její přesnou šířku. Je proto zcela liché provádět porovnání průběhu sporné hranice vyznačené na tomto geometrickém plánu s jinými mapovými podklady: tímto způsobem správní orgány nepostupovaly, a nepostupovaly tak správně. Příslušné posouzení pak žalovaný provedl na straně 11 napadeného rozhodnutí, a to rovněž zcela pochopitelným, srozumitelným způsobem. Namítá-li žalobkyně, že se žalovaný nezabýval jejími námitkami vztahujícími se k samotnému geometrickému plánu č. zak. 992980-53/85, pak je nutno žalobkyni odkázat zejména na stranu 9 a 10 napadeného rozhodnutí, na nichž se žalovaný tímto geometrickým plánem primárně zabývá.

108. V této části napadeného rozhodnutí, tj. zejména na straně 11 lze pak nalézt odpovědi i na otázky, které žalobkyně pokládá za základ svých dalších tří námitek, jež směřují na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, konkrétně jde o námitku, podle níž se žalovaný nevypořádal s rozporů týkajícími se zobrazení sporné hranice, a o námitku, podle níž žalovaný dostatečně nevysvětlil, proč by předmětná hranice měla být vyznačena jím určeným způsobem, a o námitku, podle níž žalovaný nevysvětlil, proč při stanovení hranice vycházel z NZ 97. Původem neměřického záznamu NZ 97 se žalovaný věnuje na straně 4 napadeného rozhodnutí. O důvodech jeho použití pak hovoří odůvodnění napadeného rozhodnutí právě na straně 11: jedná se o zdůvodnění závěru, že tento neměřický záznam odpovídá zobrazení průběhu hranice v analogové katastrální mapě, z níž se musela přebrat právě proto, že jde o hranici spornou. Žalovaný v této části napadeného rozhodnutí vypořádal i námitky týkající se tvrzených rozporů mezi zobrazeními sporné hranice, a to zejména odkazem na použitá měřítka užitá v těchto zobrazeních.
109. Konečně není možno přisvědčit žalobkyni ani v tom, že by žalovaný dostatečným způsobem nevyřešil ani její námitku týkající se přehodnocení existence mezery mezi pozemky žalobkyně a A. J.. Žalovaný se touto problematikou zabýval na straně 10 napadeného rozhodnutí, a to rovněž zcela srozumitelným způsobem. Je pochopitelně otázka, jaké nároky žalobkyně klade na odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k vypořádání své odvolací námítce, nicméně z hlediska požadavků vyplývajících pro odůvodnění rozhodnutí správního rozhodnutí z § 68 odst. 3 správního řádu lze konstatovat, že žalovaný tuto námitku vypořádal řádně.
110. Soud tedy konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

netrpí.

111. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, podle níž bylo ze strany správních orgánů nesprávně zahájeno samotné správní řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, když nesprávně vyhodnotily povahu podání A. J. ze dne 23. 5. 2018 jako námitky.
112. Ze správního spisu se k této otázce podává, že dne 23. 5. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání paní A. J., v němž je obsažen nesouhlas jmenované se stavem katastrálního operátu vzniklého novým mapováním, neboť v něm nebyla zobrazena mezera mezi pozemkem st. p. č. XD v jejím vlastnictví a st. p. č. XC ve vlastnictví žalobkyně, jež je patrná v geometrickém plánu č. zak. 99290-53/85. Na toto podání správní orgán I. stupně původně nijak nezareagoval, teprve až v důsledku dalšího podání paní A. J. doručené mu 6. 8. 2019 sdělil v přípise ze dne 8. 8. 2018, že až z posléze jmenovaného podání je zjevné, že obsahem podání ze dne 23. 5. 2018 je námitka vůči obnově operátu. Proto bylo správní řízení o námitce sp. zn. OR-325/2018-404 zahájeno až oznámením ze dne 8. 8. 2018.
113. Podle § 45 odst. 1 KatZ: *„Katastrální úřad vyloží na dobu nejméně 10 pracovních dnů obnovený katastrální operát v obci, ve které se obnovuje katastrální operát, k veřejnému nahlédnutí.“*
114. Dle § 45 odst. 3 KatZ: *„Vlastníci a jiní oprávnění mohou během vyložení obnoveného katastrálního operátu a ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy skončilo jeho vyložení, podat námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. O podaných námitkách rozhoduje katastrální úřad.“*
115. Podle § 37 odst. 1 správního řádu: *„Podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.“*
116. Dle § 37 odst. 2 správního řádu: *„Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo ji provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnická osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.“*
117. Soud neshledal vadu v postupu správního orgánu I. stupně v tom, že zahájil řízení o námitce A. J. proti obsahu obnoveného katastrálního operátu na základě jejího podání ze dne 23. 5. 2018. V tomto směru se soud ztotožňuje se způsobem, kterým o této otázce usoudil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Při posuzování podání ve správním řízení je nutno vyjít z jeho skutečného obsahu, čímž se má na mysli materiální posuzování jeho obsahu. Správní orgán I. stupně v této souvislosti pochybil spíše tím, že nezahájil řízení o námitce bezprostředně na základě samotného podání ze dne 23. 5. 2018. Již z něj je totiž patrné, že jím A. J. brojí proti obsahu obnoveného katastrálního operátu. Pominout nelze ani další věcné souvislosti, ke kterým měl správní orgán I. stupně také přihlédnout,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neboť podání ze dne 23. 5. 2018 od paní A. J. mu nebylo doručeno v pomyslném procesním vzduchoprázdnu, ale zcela evidentně v souvislosti s obnovováním katastrální operátu, navíc za situace, kdy mezi A. J. a žalobkyní probíhal už od roku 1999 spor o hranice jejich pozemků a tento spor se dále katalyzoval prováděním obnovy katastrálního aparátu od roku 2012. Tyto skutečnosti byly nepochybně i správnímu orgánu I. stupně známy. Podle názoru soudu je zcela nepochybné, že již obsah podání ze dne 23. 5. 2018 měl být posouzen jako námitka. Přistoupil-li k tomuto posouzení správní orgán I. stupně až na základě dalšího podání paní A. J., jež mu bylo doručeno dne 6. 8. 2018, pak jen napravil své původní pochybení.

118. Přisvědčit není naopak možno důvodům, které sám správní orgán I. stupně zmiňuje ve svém sdělení A. J. datovaném dnem 8. 8. 2018, jež ho vedly k tomu, že podání ze dne 23. 5. 2018 jako námitku neposoudil. Dovolává-li se tak toho, že paní J. je ani jako námitku nenazvala, je jeho tvrzení v přímém rozporu s pokynem ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu, z něhož jednoznačně vyplývá, že pro posouzení podání není jeho označení rozhodující. Není ani pravdou, že by z citovaného podání A. J. nebylo zřejmé, v čem spatřuje chybu katastrálního operátu: A. J. poukazuje na „zřetelnou mezeru mezi hranicí st. p. č. XC a nově vytvořenými st. p. č. XG a sp. p. XD“ nacházející se v geometrickém plánu č. zak. 992980-53/85, přičemž údaj o zřetelné mezeře je uveden tučně. Soud tedy pochybnosti vyslovené ve sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 8. 8. 2018, ani úvahy, kterými byly tyto pochybnosti podepřeny, nesdílí.
119. Pokud se pak žalobkyně ve své žalobě dovolává jiných, jí tvrzených formálních nedostatků podání A. J. ze dne 23. 5. 2018, je nutno konstatovat následující. Žalobkyně sice uvádí, že toto podání vůbec nesplňuje zákonem předepsané požadavky, tyto nijak nekonkretizuje. Ty je přitom nutno dovozovat obecně z § 37 odst. 2 věty první správního řádu, který hovoří o tom, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje (přičemž splnění těchto podmínek je nutno hodnotit materiálně ve smyslu již citovaného § 37 odst. 1 správního řádu; v případě pochybností nastupuje poučovací povinnost správního orgánu dle § 37 odst. 3 správního řádu, k jejíž aktivaci však v projednávané věci nedošlo), a specificky z příslušné právní úpravy obsažené v nyní řešené věci v § 45 odst. 3 KatZ. Jak je patrné z citace tohoto ustanovení reprodukované shora, ten žádné konkrétní formální náležitosti námítky nepředepisuje, toliko z něj lze dovodit, že obsahem námítky musí být nesouhlas s obsahem obnoveného katastrálního operátu.
120. Tvrdí-li pak žalobkyně, že toto podání nemělo být jako námitka posouzeno proto, že „je pouze podepsáno, ale neobsahuje ani základní údaje, tj. jméno, příjmení a místo pobytu“, pak je možno uzavřít, že tento názor vychází z pozic silně akcentovaného formalismu. Ani sám správní orgán I. stupně neměl, a s ohledem na stav a procesní vývoj věci ani nemohl mít, jakékoli pochybnosti o tom, kdo je autorem tohoto podání. Je sice pravdou, že formálně v něm nebyl obsažen údaj o bydlišti A. J. ani samo její jméno, které zde bylo obsaženo jen v podobě jejího (čitelného) podpisu. Nicméně jen tyto zcela formální vady rozhodně nemohou znamenat, že podání nebude posouzeno podle svého obsahu, zvláště za situace, kdy právě o těchto údajích, o kterých žalobkyně hovoří, reálně žádné pochybnosti neexistují. To reflektuje ostatně i správní orgán I. stupně ve svém sdělení ze dne 8. 8. 2018, když paní J. vysvětluje důvody, proč její podání ze dne 23. 5. 2018 ihned neposoudil jako námitky: poukazuje na důvody obsahové, tj. materiální (byť dle názoru soudu nesprávně, jak je uvedeno výše), ale důvody formální, tj. absenci údaje o jméně a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

bydlišti, vůbec nezmiňuje.

121. Jinými slovy řečeno, pokud by správní orgán I. stupně postupoval v intencích žalobní námitky, pak by paní A. J. jednoznačně odepřel možnost uplatňovat její práva. Tím by zcela popřel smysl správního řízení jako takového.
122. Pokud pak žalobkyně hovoří o tom, že bylo-li podání A. J. ze dne 23. 5. 2018 posouzeno jako námitka až na základě jejího dalšího podání ze dne 6. 8. 2018, tedy po dni 13. 6. 2018, kdy uplynula lhůta pro podání námitek, je ze shora uvedeného odůvodnění soudu patrné, že ani v tomto názoru jí nelze přisvědčit. Soud dospěl k závěru, že podání ze dne 23. 5. 2018 mělo být jako námitky posouzeno okamžitě; připustit lze toliko to, že měl-li správní orgán I. stupně vskutku o obsahu tohoto podání nějaké pochybnosti, měl postupovat v intencích § 37 odst. 3 správního řízení a tyto odstranit. To však neznamená, že se k tomuto podání nebude vůbec přihlížet, jakoby až do 6. 8. 2018 vůbec neexistovalo. Naopak, i kdyby správní orgán I. stupně aktivoval svou poučovací povinnost zakotvenou v § 37 odst. 3 správního řádu, musel by (po případném odstranění vad podání ze dne 23. 5. 2018) postupovat tak, že námitky byly podány právě dne 23. 5. 2018, tedy z hlediska lhůty pro podání námitek ve smyslu § 45 odst. 3 KatZ včas.
123. Shora uvedené lze uzavřít tak, že správní orgány postupovaly řádně, pokud zahájily řízení o námitkách proti obsahu obnoveného katastrálního operátu na základě podání paní A. J. ze dne 23. 5. 2018, byť tak správní orgán I. stupně původně chybně neučinil. Toto pochybení však bylo následně zhojeno.
124. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že o této problematice správně usoudil žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí, byť tak učinil obsahově úsporněji než soud v tomto rozsudku, což ovšem pochopitelně není vadou napadeného rozhodnutí.
125. Lze shrnout, že jelikož k vyložení katastrálního operátu obnoveného mapováním došlo od 16. 5. 2018 do 29. 5. 2018 a paní A. J. svou námitku uplatnila dne 23. 5. 2018, stalo se tak včas.
126. Soud se dále zabýval žalobní námitkou, podle níž je závěr žalovaného, že nové zjišťování hranic by mohlo vnést do katastrálního operátu další nejasnosti, zjevně nesprávný, neboť je zřejmé, že čím déle trvá nejistota ohledně průběhu hranic, kterou se správním orgánům nedaří zhojit, tím závažnější budou konečné důsledky.
127. Tato námitka je nedůvodná, a to již jen proto, že vychází ze zřejmého nepochopení situace, které se pohříchu prolíná celou žalobní argumentací. Věc se má totiž právě obráceně, než jak tato námitka naznačuje. Postup vedoucí nakonec k vyznačení sporné hranice je totiž sám o sobě *důsledkem* toho, že mezi žalobkyní a A. J. existuje o jejím průběhu spor. Správní orgány nejsou povolány k tomu, aby tento spor věcněprávně řešily. Řešení těchto sporů je vyhrazeno civilnímu soudnictví, a to buď prostřednictvím určovací žaloby ve smyslu § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, pokud je hranice mezi pozemky subjektivně sporná, ale reálně zjiitelná, popřípadě prostřednictvím žaloby na konstitutivní stanovení průběhu hranice mezi pozemky ve smyslu § 1028 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle kterého platí: „*Jsou-li hranice mezi pozemky neznatelné nebo pochybné, má každý soused právo požadovat, aby je soud určil podle poslední pokojné držby. Nelze-li ji zjistit, určí soud hranici podle slušného uvážení.*“ Jak už soud předeslal výše a ostatně jak konstatoval i ve svém předchozím rozsudku v této věci, je zcela vyloučeno domoci konečného řešení otázky průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hranice mezi sousedícími pozemky žalobkyně a paní A. J. jinou cestou než právě tou, kterou nabízí civilní soudní řízení. Úkolem správních orgánů v projednávané věci bylo toliko zajistit zobrazení sporné hranice v katastrálním operátu způsobem, který odpovídá zákonu. Tento postup pak není určen k odstranění samotného sporu o skutečný průběh hranice a očekávat to od něj není opodstatněné. V projednávané věci se žalobkyně vymezuje vůči závěrům správních orgánů, které se ovšem týkají *právě vedení sporné hranice*, neboť jen o to v daném správním řízení šlo, *nikoli o její skutečný průběh*. Problém lze osvětlit i z jiného úhlu: i pokud by sporná hranice v projednávané věci byla v katastrálním operátu zobrazena tím způsobem, jehož se domáhá žalobkyně, vůbec nic by to nezměnilo na tom, že by se stále jednalo o hranici spornou. Spor o jejím skutečném průběhu by mezi žalobkyní a A. J. trval i nadále (pokud by se obě na jejím průběhu předepsaným způsobem neshodly, přičemž toho času zde taková shoda není) a jeho řešení nemůže přinést nic jiného, než rozhodnutí civilního soudu.

128. Způsob vedení sporné hranice tedy nijak nezasahuje do majetkových poměrů žalobkyně ani A. J., žádným způsobem nepredestinuje, jak dopadne civilní spor o skutečném průběhu hranice, nevytváří žádné předpoklady pro uplatňování nároků na vedení skutečné hranice ani pro žalobkyni, ani pro A. J.. Vedení sporné hranice v katastrálním operátu je administrativněprávní reakcí na situaci, kdy mezi vlastníky sousedních pozemků panuje při obnově katastrálního operátu neshoda na jejím skutečném průběhu. Proto jediné kvalitativní hledisko, které na průběh sporné hranice lze klást, vyplývá z § 42 odst. 4 KatZ, podle něhož sporná hranice vyznačí podle dosavadního stavu katastrálního operátu. Je tomu tak právě proto, že vzniklý spor nelze řešit v rámci řízení o obnově katastrálního operátu, ale cestou civilní justice, nedojde-li k dohodě. Proto také bylo nutno v projednávané věci posuzovat toliko to, zda je sporná hranice vyznačena z hlediska § 42 odst. 4 KatZ zákoně či nikoli. V žádném případě není možno do tohoto řízení vnášet hlediska jiná (věcněprávní). Proto je nutno zdůraznit, že zaměřuje-li žalobkyně svou pozornost na napadené rozhodnutí s očekáváním vyřešení problému skutečného vedení sporné hranice mezi pozemky v jejím vlastnictví a pozemky ve vlastnictví A. J. (což naznačuje obsah nejen nyní vypořádané žalobní námítky), mívá se toto očekávání s realitou příslušné právní úpravy, a tedy i předmětem správního řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí.
129. Pokud pak žalobkyně konstatuje, že správní orgány nemohou akceptovat situaci, kdy dochází v důsledku nesprávného úředního postupu do zásahu práv jednotlivců, tedy i žalobkyně, pak s touto tezí lze sice obecně souhlasit, žalobkyně ji však pomyslně rámuje do chybně zaměřené právní úvahy. Žalobkyně totiž nepochybně má právo, aby ze strany správních orgánů nedocházelo k zásahu do jejích práv, ale z pohledu správního řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, jde toliko o právo na to, aby sporná hranice byla vyznačena způsobem odpovídajícím § 42 odst. 4 KatZ. Právě k tomuto cíli bylo správní řízení vedeno. Není možno správním orgánům vytýkat, že v důsledku jejich postupu nebyl vyřešen věcněprávní spor o skutečný průběh sporné hranice, protože správní orgány nejsou nadány pravomocí tento spor rozhodnout. Rovněž nejasnosti, které v průběhu správního řízení vskutku částečně způsobily i správní orgány, což ostatně ani žalovaný nesporně, směřovaly toliko k otázce, jak má být vedena právě tato sporná hranice ve smyslu § 42 odst. 4 KatZ, nikoli hranice skutečná.
130. I kdyby tedy správní orgány přistoupily k novému zjišťování hranic, vedlo by to z povahy věci znovu jediné ke zjištění sporné hranice, protože jediné tu mohou správní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

orgány vyznačit, pokud mezi vlastníky sousedících nemovitostí existuje spor o jejím průběhu. Samotný spor by se tím tedy nemohl vyřešit.

131. Soud přitom zcela souhlasí se žalovaným, že provedení zahájení další obnovy katastrálního operátu novým mapováním by bylo spojeno se značnými riziky, jak o nich hovoří žalovaný v napadeném rozhodnutí. Povaha těchto rizik je jednoduše představitelná i laikovi; katastrální operát tvoří podklad pro katastr nemovitostí. Měl-li by být v důsledku další obnovy katastrálního operátu zpochybněn ten katastrální operát, který byl již řádně vyhlášen a zaveden do informačního systému katastru nemovitostí, mohlo by to vskutku mít vážné důsledky ve vztahu ke všem změnám, které se v mezidobí do katastru nemovitostí promítly. Takové zpochybnění lze považovat za poměrně vysokou cenu, za níž by stejně nedošlo k odstranění sporu o vedení sporné hranice mezi pozemky ve vlastnictví žalobkyně a paní A. J., neboť, jak už soud opakovaně sdělil, obnova katastrálního operátu není prostředkem pro řešení tohoto typu vlastnických sporů. Správní orgány tedy usoudily o otázce potřeby provedení nového mapování správně.
132. Následně se soud zabýval námitkou, podle níž žalovaný nerespektoval závazný právní názor krajského soudu vyjádřený v předchozím kasačním rozsudku.
133. Soud k tomu předeseílá, že ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 30 A 146/2019-132, kterým zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2019, č. j. ZKI PL-O-21/244/2019-7, vyslovil, že citované rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud tedy žalovanému nedával žádné materiální pokyny ohledně dalšího postupu v jím vedeném správním řízení, ale pouze pokyny procesní povahy. Zavázal jej přitom, jak plyne z odstavce 37 odkazovaného rozsudku, k tomu, aby především posoudil, zda je za stávajícího stavu řízení schopen přezkoumatelně vypořádat žalobkyní uplatněné odvolací námitky směřující proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Teprve pro případ, že žalovaný usoudí, že tak nebude schopen učinit, konstatoval soud, že bude nutno se po eventuální kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně zabývat i otázkou provedení nového zjišťování hranic. Z toho vyplývá, že soudu se jednalo především o přezkoumatelnost vypořádání odvolacích námitek žalobkyně. Jakékoli další kroky měly být žalovaným učiněny teprve tehdy, pokud on sám, na základě své odbornosti, dospěje k závěru, že správní spis mu neposkytuje dostatečný podklad pro takové vypořádání odvolacích námitek, které je způsobilé obstát v testu přezkoumatelnosti.
134. Z toho důvodu soud nesdílí nesouhlas žalobkyně s tím, že žalovaný v dalším průběhu řízení nedoplnil dokazování. Vyhovět závaznému právnímu názoru soudu totiž bylo možno i bez toho, a to kvalitnějším či srozumitelnějším vypořádáním odvolacích námitek uplatněných žalobkyní proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Že žalovaný zvolil tuto cestu, když usoudil, že je za stávajícího stavu obsahu správního spisu schopen tyto námitky přezkoumatelně vypořádat, mu proto nelze vytýkat.
135. Soud navíc konstatuje, že žalovaný závaznému právnímu názoru soudu uvedenému v předchozím kasačním rozsudku plně vyhověl, když přezkoumatelně žalobkyní uplatněné odvolací námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypořádal. Žalovaný podstatným způsobem zkvalitnil a zpřehlednil svou argumentaci, kterou je nyní nutno považovat za vyčerpávající, srozumitelnou a logicky koherentní.
136. Správní řízení vedené žalovaným po předchozím kasačním rozsudku krajského soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

proto není zatíženo vadou nerespektování závazného právního názoru soudu.

137. Dále se soud zabýval námitkami, které žalobkyně shrnula pod souhrnným označením „K nesrovnalostem při novém mapování“. Soud je nucen konstatovat, že i tato námitka vychází z mylné právní úvahy žalobkyně obsažené v 54. odstavci žaloby. V něm žalobkyně konstatuje, že ačkoliv nesporně názor žalovaného, podle něhož obnova katastrálního operátu je souborem úkonů evidenčního a technického rázu a nesměřuje ke změně právních vztahů, přesto je dle jejího mínění zřejmé, že zobrazení hranic a určení jejich průběhu může zásadním způsobem ovlivnit i rozhodnutí o existenci a rozsahu vlastnického či jiného práva k dotčené nemovitosti.
138. Tato úvaha žalobkyně není správná. Při obnově katastrálního operátu novým mapováním nedochází k vzájemným výměnám (částí) pozemků, uplatňování nároků na sousední pozemky či jejich části a tento právem upravený postup nesměřuje ani k odstraňování sousedských sporů. Tím spíše nelze ani o vedení sporné hranice uvažovat tak, že jím může být zásadním způsobem ovlivněno rozhodnutí o existenci a rozsahu vlastnického práva k dotčené nemovitosti. Je tomu tak proto, že samotným předpokladem vyznačení sporné hranice je dle § 42 odst. 4 KatZ existence sporu vlastníků (či jiných osob oprávněných) o průběhu hranice mezi určitými pozemky. Již z toho vyplývá, že se určitým vedením sporné hranice nijak neprejudikuje rozhodnutí o skutečném průběhu takové hranice.
139. Z toho důvodu ani žalobkyní tvrzená pochybení správních orgánů v průběhu zjišťování hranic nemohla mít ty následky, o nichž žalobkyně hovoří, neboť výsledkem celého procesu bylo právě toliko vyznačení sporné hranice zcela v souladu s § 42 odst. 4 KatZ a zcela v souladu s tím, že mezi žalobkyní a A. J. existuje o skutečném průběhu hranice spor.
140. Že žalobkyně značně přeceňuje právní povahu obnovy katastrálního operátu novým mapováním, respektive právní následky konkrétního vedení sporné hranice ve smyslu § 42 odst. 4 KatZ a že ve svých námitkách tedy vychází ze zcela nesprávných premis, pak vyplývá i z obsahu 52. odstavce její žaloby, ve kterém konstatuje, že nejprve souhlasila s „*postoupením části svého pozemku*“, že však následně město Nalžovské Hory „*vzneslo nároky na pozemek, který je stavbou nájezdu k vratům na pozemku p. č. st. XB*“: k žádným takovým právním jednáním, jejichž povaha tkví ve změně majetkoprávních vztahů k předmětným pozemkům, však při obnově katastrálního operátu novým mapováním nedochází a docházet nemá. Tento postup správních orgánů k tomu není určen, jeho smysl a právní povaha tkví v něčem jiném, a sice v tom, co žalovaný zcela správně nazývá souborem úkonů evidenčního a technického rázu. Jeho podstatou je vyšetření a následné zaměření vlastníky označených hranic v terénu. K tomu pochopitelně nemůže dojít bez souhlasu samotných vlastníků. Není-li tento konsensus dosažen, pak v souladu s § 42 odst. 4 KatZ nezbyvá než hranici vyznačit jako spornou, a to právě proto, aby existující spor mohl být odstraněn způsobem k tomu určeným, tj. pořadem civilního práva.
141. I z toho důvodu je nutno konstatovat, že tato část žalobní argumentace postrádá aspekt zkrácení práv žalobkyně. Jinak řečeno, žalobkyně sice namítá určitá pochybení, která se měla udát v rámci procesu zjišťování hranice, ale nevysvětluje, jakým způsobem se měla tato tvrzená pochybení negativně projevit v její právní sféře. Soud přitom upozorňuje, že ne každé procesní pochybení správního orgánu může odůvodnit zrušení žalobou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

napadeného rozhodnutí. V tomto směru je namístě postupovat obdobně, jak stanoví § 89 odst. 2 část věty třetí před středníkem správního řádu, jež stanoví: „*K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost, se nepřiblíží.*“ Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu pak není prostředkem k zajištění zcela bezchybného procesního postupu správních orgánů, ale k ochraně práv žalobce. Teprve dojde-li případným procesním pochybením nebo v jeho důsledku k porušení práv žalobce (k tomu srovnej § 65 odst. 1 s. ř. s.), lze uvažovat o zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

142. Soud se přesto žalobkyní uplatněnými námitkami vůči postupu správních orgánů zabýval. Jde-li o tvrzení, že žalovaný řádně nezdůvodnil svůj závěr, že odvolací námitka žalobkyně týkající se nového mapování, byla neopodstatněná a zavádějící, konstatuje soud, že závěr žalovaného se nevyčerpává konstatováním, které žalobkyně cituje. Žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí konstatuje průběh obnovy katastrálního operátu novým mapováním. Z této části odůvodnění je přitom zcela zřejmé, z jakého důvodu nebylo možno vycházet z plastových mezníků, které byly v terénu umístěny v rámci několika vytýčení sporné hranice, k nimž v uplynulých letech opakovaně docházelo: tyto značky nebyly nikdy akceptovány oběma příslušnými vlastníky sousedících pozemků. To zcela odpovídá právní úpravě, která byla soudem v tomto rozsudku již opakovaně citována. Pokud je mezi vlastníky sousedních pozemků spor o skutečném průběhu hranice, vyznačí se dle § 42 odst. 4 KatZ jako sporná. Do katastrálního operátu, byť obnovovaného mapováním, lze přenést toliko ty hranice, o jejichž vedení není mezi příslušnými sousedícími vlastníky spor.
143. Sporuje-li pak žalobkyně postup předsedy komise provádějící zjišťování hranic, respektive plnění jeho povinnosti upozornit na nesoulad skutečného průběhu hranic s jejich vyznačením v platném katastrálním operátu, uvádí soud následující. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedla, že očekávala, že pokud bude paní J. *„považovat starý plot a pokračující výsadbu ohraničenou dřevěným kůlem za označení hranice podle zákona, tak budeme upozorněni předsedou komise na nesoulad skutečného průběhu hranice s jejich vyznačením v platném katastrálním operátu.“*
144. Podle § 42 odst. 2 KatZ: „Předseda komise je povinen při zjišťování hranic upozornit na nesoulad skutečného průběhu hranic s jejich vyznačením v platném katastrálním operátu všechny přítomné osoby.“
145. Soud je přesvědčen, že povinnost předsedy komise upozornit při zjišťování hranic na nesoulad skutečného průběhu hranic s jejich vyznačením v platném katastrálním operátu má vsutku význam až tehdy, když je vlastníky označená hranice v zásadním rozporu se stavem dosud zobrazeným v katastrálním operátu, tedy v situaci, kdy vznikne mezi těmito stavy *nesoulad*. Ztotožňuje se tak se stanoviskem žalovaného vyloženým v napadeném rozhodnutí. Je třeba přihlédnout ke smyslu tohoto upozornění: ten tkví právě v tom, aby vlastníci věděli, že jimi označený průběh hranice se odchyluje od stavu zaznamenaného v dosavadní podobě katastrálního operátu. Takové upozornění má logicky význam jedině v té situaci, kdy se vlastníky označený průběh hranice bude odchylovat od stavu zaznamenaného v katastrálním operátu nad přípustné odchylky stanovené v příloze katastrální vyhlášky (bod 13 nazvaný: „Charakteristiky a kritéria přesnosti souřadnic podrobných bodů“ a 15 nazvaný: „Charakteristiky a kritéria

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přesnosti zobrazení polohopisu katastrální mapy“). Odchytky, které této odlišnosti nedosahují, totiž fakticky ještě ani nemohou konstituovat „*nesoulad skutečného průběhu hranic s jejich vyznačením v platném katastrálním operátu*“, neboť vymezení průběhu hranice v jejich rámci je možno považovat za totožné (shodné). Nesoulad tedy může logicky vzniknout až v případě odlišnosti přesahující přípustné odchylky. Návor zastávaný žalobkyní by znamenal významné rozšíření poučovací povinnosti předsedů komisi, aniž by to mělo pro problematiku obnovy katastrálního operátu novým mapováním zjevný přínos.

146. Soud tedy neshledal, že by průběh zjišťování průběhu hranic v projednávané věci proběhl nezákonně. Nebylo při něm možno vycházet z měřických značek osazených v terénu při předchozích vytyčování hranic a dalších činnostech spojených s vedením sporu o hranice pozemků mezi žalobkyní a A. J. , neboť tyto měřické značky ani jiná vodítka nebyly mezi nimi odsouhlaseny. Za takové situace byl závěr správních orgánů o tom, že mezi příslušnými pozemky ve vlastnictví žalobkyně a A. J. je nutno vyznačit spornou hranici převzatou z dosavadního obsahu katastrálního operátu zcela důvodné a v souladu se zákonem (§ 42 odst. 4 KatZ).
147. Dále se soud zabýval námitkami, které žalobkyně shrnula pod označením „K předchozím rozhodnutím katastrálního úřadu“.
148. Tyto námitky se týkají zobrazení mezery mezi st. p. č. XC a st. p. č. XD, týkají se tedy námitky, která vzhledem ke svému nedostatečnému vypořádání, vedla soud ke kasaci předchozího rozhodnutí žalovaného. Věcně se jedná o to, že žalobkyně nesouhlasí se způsobem, jakým byla sporná hranice v katastrálním operátu zakreslena, namítá tedy, že nebyl dodržen zákonný příkaz převzít ji z dosavadního obsahu katastrálního operátu, jak stanoví § 42 odst. 4 KatZ.
149. Soud nejprve podotýká, že žalovaný i v této části napadeného rozhodnutí své úvahy podstatně rozšířil a zpřehlednil. Vyhověl tak závaznému právnímu názoru soudu obsaženému v jeho předchozím kasačním rozhodnutí.
150. Za účelem zlepšení přehlednosti a srozumitelnosti rozsudku je vhodné zopakovat, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí akceptoval názor žalovaného a za poslední platný stav katastrálního operátu považoval stav zobrazený v analogové katastrální mapě platné před obnovou přepracováním. Právě tento stav byl tedy určujícím ve vztahu k zobrazení průběhu sporné hranice. Správní orgán I. stupně vyhotovil pro opravu (dřívějšího nesprávného, k tomu srovnej shora provedenou rekapitulaci průběhu správního řízení) zobrazení NZ 97 a podle něj provedl opravu vyznačení průběhu sporné hranice s tím, že to nyní odpovídá jejímu zobrazení v analogové katastrální mapě. S tímto závěrem se ztotožnil i žalovaný, přičemž důvody, které jej k jeho rozhodnutí vedly, již v plné šíři odůvodnil.
151. Zdůraznit je nutno, že vypořádávat lze námitky upínající se toliko k rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadenému rozhodnutí. Není účelné vypořádávat námitky, jejichž podkladem jsou citace odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které následně neobstálo již v odvolacím přezkumu v rámci správního řízení. Pokud se pak žalobkyně dovolává závěrů obsažených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 10. 2018, č. j. OR-325/2018-404-24, pak právě přehlíží, že toto rozhodnutí bylo zrušeno následným rozhodnutím žalovaného. Stalo se tak proto, že správní orgán I. stupně spornou hranici tehdy nezobrazil podle stavu zachyceného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v analogové katastrální mapě platné před obnovou přepracováním, ale podle zobrazení v katastrální mapě digitální, které bylo ale napadeno námitkou a které bylo, i dle názoru samotných správních orgánů, prokazatelně nesprávné. Lze tedy uvést, že pokud by správní orgány postupovaly tak, jak žalobkyně předpokládá v této dílčí námitce, pak by se dopustily právě toho, co jim sama na jiném místě vytýká, totiž zásahu do práva žalobkyně (ale i A. J.) na zobrazení sporné hranice v souladu s tím, jak má být zobrazena dle § 42 odst. 4 KatZ. V tomto směru nelze přihlížet k tomu, že takové nesprávně provedené zobrazení sporné hranice více konvenuje jedné ze stran probíhajícího sporu o skutečný průběh sporné hranice: nutno je zohledňovat toliko to, zda nakonec přijaté řešení odpovídá zákonu. Není přitom žádných pochyb o tom, že řešení, k němuž dospěl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 9. 10. 2018, na něž žalobkyně poukazuje, bylo nesprávné, což ostatně potvrdily samy správní orgány, které následně přijaly řešení jiné. Důvodem, proč nebylo možno pro zobrazení sporné hranice využít jako podklad katastrální mapu digitální, je totiž právě ta skutečnost, že v relevantním rozsahu byla napadena (nedořešenou) námitkou.

152. Pokud se pak žalobkyně vymezuje vůči zobrazení sporné hranice podle NZ 97 s tím, že toto neodpovídá geometrickému a polohovému určení hranice zobrazené v geometrickém plánu č. zak. 992980-53/85, pak je nutno uvést, že správní orgány nic takového ani netvrdí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 9 zcela jednoznačně konstatoval, že zmíněný geometrický plán byl vyhotoven pro účely prvotního geometrického a polohového určení staveb vybudovaných na st. p. č. XD a p. č. XE. Nejde tak o výsledek původní zeměměřické činnosti ve vztahu ke sporné hranici. Správní orgány tímto geometrickým plánem argumentují jen potud, že i v něm je zobrazena mezera mezi stavbami na pozemcích st. p. č. XD a p. č. XE, respektive že jím nově zaměřené stavby v něm nejsou zobrazeny přímo na předmětné sporné vlastnické hranici, byť nelze určit, v jaké konkrétní vzdálenosti od ní se nacházejí. Správnost tohoto argumentu je jednoduše ověřitelná ze samotného geometrického plánu založeného ve správním spise.
153. Pro posouzení správnosti správními orgány zvoleného řešení je totiž nutno posuzovat shodu zobrazení sporné hranice podle NZ 97 s jejím zobrazením v mapě bývalého pozemkového katastru, což bylo učiněno správním orgánem I. stupně s výsledkem, že mezní rozdíl délek nebyl u žádného z bodů překročen (čl. 35 správního spisu), a žalovaný tyto závěry potvrdil jako správné. Současně soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně a srozumitelně obhájil důvodnost použití NZ 97. Býť žalobkyně evidentně dále s použitím NZ 97 polemizuje, její polemika má spíše monologický charakter, neboť v podstatě nijak nereflektuje argumenty, které na podporu svého závěru žalovaný v napadeném rozhodnutí snesl. Ten totiž poukázal na to, že zákres tohoto plánu do analogové mapy vedené na plastové folii byl proveden ručně tuší a vzhledem k měřítku tehdejší mapy (1:2880, tj. 1 mm na mapě odpovídá téměř 3 m ve skutečnosti) a vzhledem k síle čáry, kterou byly stavby v analogové mapě vyznačeny, se obě dvě souběžné čáry na analogové mapě dotýkají, přičemž se žalobkyni může zdát, že se jedná o čáru jedinou. Své přesvědčení o existenci mezery pak žalovaný odvozuje i od dalších podkladů založených ve správním spise.
154. Na tomto místě je nutno odmítnout námitku žalobkyně, podle níž žalovaný neuvedl, jaké konkrétní podklady má na mysli. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž třeba číst v jeho celistvosti, nelze z něj vytrhávat jednotlivé argumenty, a poté namítat, že jim

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

schází kontext. Žalovaný v napadeném rozhodnutí cituje další mapové podklady, z nichž lze existenci sporné mezery také dovodit (jmenovat lze vytyčovací náčrt ze dne 13. 6. 1997 k vytyčení hranice, jde ostatně i o žalobkyní citované vytyčení soudním znalcem Ing. Kellnerem, které její existenci také připouští atd.).

155. Jde-li pak o problematiku zalomení sporné hranice, kterou soud výslovně zmínil ve svém předchozím rozsudku, i ona byla žalovaným přezkoumatelně vypořádána. Jednoduše řečeno, žalovaný konstatoval, že není možno bez dalšího porovnávat průběh hranice vyznačený na mapových podkladech různého původu, různých měřítek a zpracovaných k různým účelům. Poukázal na to, že v dotčené části k. ú. X je nyní platnou katastrální mapou katastrální mapa digitální vzniklá obnovou katastrální operátu novým mapováním, jímž vznikl zcela nový katastrální operát. Vyznačení sporné hranice musí na obsah tohoto obnoveného katastrálního operátu navazovat, což samo o sobě má dopad na podobu zobrazení sporné hranice, neboť ta má svůj původ v mapových podkladech pocházejících z první poloviny 19. století; není složité pochopit, že zobrazení takto „zkompilevaného“ zakreslení průběhu sporné hranice nemusí být, a zpravidla ani nebude, pohledově totožné, jako bylo v původních mapových podkladech. Pokud pak žalovaný konstatuje, že zalomení předmětné sporné hranice v NZ 97 není tak výrazné, jak je lze vidět na původní mapě, nicméně počet lomových bodů byl zachován, přičemž ze strany správního orgánu I. stupně bylo doloženo, že zvolené lomové body odpovídají v rámci přípustných odchylek zobrazení lomových bodů hranice v původní mapě, není tomuto závěru podle přesvědčení Krajského soudu v Plzni co vytknout. Žalovaný zcela jednoznačně popsal průběh sporné hranice zobrazené v NZ 97 coby spojnice bodů 91-129 (mezník odsouhlasený vlastníky a označený při zjišťování průběhu hranice), 97-2 (dopočtený průsečík), 97-1 (přechíslovaný bod 91-132) a bodu 77-518, tedy bodu na trojmezí parcel p. č. XA, p. č. XH a st. p. č. XC. Správní orgány prověřily, že změna zobrazení hranice dle NZ 97 nemá žádný vliv na výměru dotčených parcel, není tedy pravdou, že by došlo ke zmenšení výměry pozemků žalobkyně o 21 m². Je přitom nutno přihlídnout i k tomu, že body 97-1 a 97-2 jsou evidovány s nejnižším kódem kvality 8 s mezní polohovou odchylkou 2,83 m. Všechny tyto skutečnosti, včetně již výše zmíněného obecně velmi nepřesného měřítka původní analogové mapy, mají svůj dopad na zobrazení sporné hranice. Právě proto se nelze spolehnout na pouhé vizuální porovnání různých mapových podkladů, jak činí žalobkyně, ale je třeba při řešení otázky, zda správní orgány postupovaly tak, že výsledek jejich činnosti, tj. zobrazení průběhu sporné hranice, odpovídá zákonným předpokladům vymezeným v § 42 odst. 4 KatZ postupovat metodicky správně, tj. objektivně a na podkladě konkrétních údajů. Soud přitom na podkladě obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá žádné pochybnosti o tom, že tak správní orgány učinily a že jejich závěry zákona odpovídají.
156. Žalobkyně dále v textu žaloby napadá, že lomovému bodu č. 97-1 byl přiřazen kód kvality 8, tedy nejnižší možné kvality, přestože byly zaměřeny s nejvyšší možnou přesností (střední souřadnicová chyba 14 cm). Zde se jedná o dílčí neporozumění procesu vyznačení sporné hranice. Bod 97-1 je bodem na sporné hranici a z hlediska § 42 odst. 4 KatZ mu byl přiřazen takový kód kvality, který odpovídá původnímu obsahu katastrálnímu operátu. V tomto postupu nelze spatřovat snahu správních orgánů jakýmsi podloudným způsobem umožnit jednostranné posunutí hranice a narovnání její linie při zachování lomových bodů, jak naznačuje žalobkyně, ale naopak právě snahu správních orgánů vyhovět literě zákona, podle níž má zobrazení sporné hranice odpovídat

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dosavadnímu stavu katastrálního operátu.

157. Pakliže žalobkyně dále poukazuje na to, že v průběhu doby došlo k zaměření i vytýčení hranice ze strany odborníků i pracovníků žalovaného s kódem přesnosti 3, přičemž body převzaté z katastrální mapy digitální mají kód přesnosti 4, avšak nyní má být sporná hranice vymezena lomovými body s kódy kvality 8, je nutno znovu žalobkyni upozornit na to, že žádný z výsledků jí zmiňovaných zaměření a vytýčení není pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Stále je totiž nutno vycházet z toho, že úkolem správních orgánů bylo v intencích § 42 odst. 4 KatZ zobrazit spornou hranici tak, aby odpovídala dosavadnímu obsahu katastrálního operátu. Správní orgány přitom v projednávané věci správně zvolily relevantní katastrální operát, ke kterému se má vedení sporné hranice vztahovat, stejně jako odůvodnily svůj postup a konkrétní vedení této sporné hranice. Tvrdí-li pak žalobkyně přesto, že jejich postup je v rozporu s právními předpisy, bylo jejím úkolem současně tyto předpisy označit. Na tomto místě soud připomíná, že žalobní bod je tvořen jak skutkovým tvrzením, tak i náhledem žalobce na právní posouzení (kvalifikaci). Je nepřípustné snažit se přenechat na soudu, aby část žalobního bodu za žalobce dotvářel, tím by totiž vybočil ze své role a stal se pomyslným advokátem jedné ze stran. Lze tedy konstatovat, že žalobkyni se nepodařilo prokázat, že by postup správních orgánů v této otázce jakkoli odporoval právním předpisům.
158. Totéž je nutno konstatovat o námitce, podle níž je v rozporu s právními předpisy využití měřické dokumentace ze zjišťování hranic - a tím i bodu zrušeného nesouhlasem jednoho z vlastníků - k opravě sporné hranice v katastrální mapě. Předně ani zde žalobkyně neuvádí, které právní předpisy má na mysli. Soud pak nesouhlasí ani s tím, že by takový postup správních orgánů byl nelogický. Je tomu právě naopak. Jelikož správní orgány prokázaly, že podklad získaný z výsledků předchozího vyšetření a zaměření sporné hranice v rámci mezních odchylek odpovídá dosavadně platnému katastrálnímu operátu, tedy analogové mapě (zde soud odkazuje znovu na čl. 35 správního spisu), není tomuto postupu z pohledu soudu co vytknout ani z hlediska jeho logiky. Totéž lze pak konstatovat ohledně námítky, v níž žalobkyně tvrdí, že se správní orgány měly při vyznačování sporné hranice řídit pouze grafickými údaji zobrazení hranic v grafické katastrální mapě. Žalobkyně ostatně žádný důvod, proč by nemohly být výsledky předchozího vyšetření a zaměření předmětné hranice využity, pokud je zajištěno, že bude splněn cíl stanovený § 42 odst. 4 KatZ, totiž že zobrazení sporné hranice bude odpovídat dosavadnímu obsahu katastrálního operátu, neuvedla. Zcela jistě nelze tvrdit, že je tento postup v rozporu s § 78 katastrální vyhlášky. Ten ve svém prvním odstavci, na který žalobkyně odkazuje, stanoví: *„Neměřický záznam vyhotovuje katastrální úřad pro zápis změny údajů katastru, která není spojena s měřením v terénu, zejména při sloučení parcel, změně označení parcely parcelním číslem v souvislosti se zrušením údaje o budově na pozemku, u kterého nedochází ke změně hranice, nebo při doplňování pozemků dosud evidovaných zjednodušeným způsobem do mapy vedené na plastové fólii bez jejich vytýčení a zaměření.“* Postup stanovený v tomto ustanovení katastrální vyhlášky pouze uvádí účel vyhotovení neměřického záznamu. Nezakazuje však využití výsledků předchozího vyšetření a zaměření určité hranice. Při vyhotovování NZ 97 ostatně žádné měření v terénu prováděno nebylo (jak vznikly body nové body uvedené v NZ 97 je patrné ze strany 11 napadeného rozhodnutí: bod 97-1 je přecíslovaný bod 91-132, bod 97-2 je dopočtený průsečík). Pouze byly převzaty souřadnice z předchozích výsledků zeměměřické činnosti. Takový postup citované ustanovení katastrální vyhlášky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nezakazuje. Je to ostatně logické. Soudu není zřejmý žádný důvod, proč by nemohly být v činnosti žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně využity výsledky jejich předchozí činnosti, na které byly vynaloženy prostředky časové i finanční, pokud je zajištěno, že výsledek jejich práce bude splňovat zákonné předpoklady, v projednávané věci vymezené § 42 odst. 4 KatZ.

159. Souhlasit pak není možno konečně ani se závěrečným tvrzením žalobkyně, podle něhož nebyl zobrazení sporné hranice podle napadeného rozhodnutí žalovaného na základě NZ 97 neodpovídá zobrazení hranice v mapě pozemkového katastru a z ní vzešlé analogové mapy. Správní orgány totiž v projednávané věci prokázaly, že tomu je právě naopak. Žalobkyně se sama dopouští chyby, pokud zobrazení sporné hranice podle NZ 97 srovnává s „výsledky GP a v ZMPZ, které jsou jí známe“ toliko pohledově a bez přihlédnutí k tomu, jakému účelu dané mapové podklady, o nichž hovoří, sloužily a jak byly vyhotoveny. Žalovaný osvětlil, jakým způsobem je třeba přistupovat k posuzování shody mezi různými zobrazeními sporné hranice. Tyto postupy pak byly v projednávané věci respektovány a nelze mít jakékoli pochybnosti o tom, že zobrazení sporné hranice podle NZ 97 ve smyslu § 42 odst. 4 KatZ odpovídá jejímu zobrazení v mapě bývalého pozemkového katastru a z něj vzešlé analogové mapy. Výsledek činnosti správních orgánů obou stupňů proto dostojí zákonným požadavkům stanoveným v § 42 odst. 4 KatZ.

Závěr a náklady řízení

160. Soud dospěl k závěru, že žalobní body uplatněné v žalobě jsou nedůvodné. Žalobu proto výrokem I. tohoto rozsudku zamítl. Nad rámec tohoto konstatování soud znovu zdůrazňuje, že z obsahu žaloby nadále žalobkyně ne zcela doceneje, že v projednávané věci bylo vedeno správní řízení toliko o vyznačení průběhu sporné hranice ve smyslu § 42 odst. 4 KatZ a co z této skutečnosti vyplývá. Zobrazení této sporné hranice ale není způsobilé odstranit přetrvávající spor mezi žalobkyní a paní A. J. o průběhu *skutečné* hranice mezi jejich pozemky. Způsob, kterým je sporná hranice vyznačena, nijak nezasahuje do vlastnických poměrů v území, nijak nenasvědčuje o výsledku sporu o průběhu skutečné hranice, žádným způsobem jej nepredestinuje, ani jinak neovlivňuje. Vyznačení sporné hranice je administrativně-právní reakcí na existenci sporu mezi vlastníky sousedících nemovitostí ohledně skutečného průběhu hranice při obnově katastrální operátu novým mapováním. Sporná hranice musí být vedena podle § 42 odst. 4 KatZ; jen otázka, zda v projednávané věci byl tento zákonný pokyn naplněn, byla předmětem správního řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí. Nic jiného úkolem správních orgánů nebylo, neboť ty ani nemají kompetenci rozhodovat či ovlivňovat výsledek civilního soudního řízení o určení průběhu skutečné hranice. Jinou cestou než právě cestou civilního sporného řízení pak není možno spor mezi žalobkyní a paní A. J. definitivně vyřešit.
161. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

162. Výrokem III. soud konečně rozhodl o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, již jí uložil soud. V projednávaném případě ale soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jí ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení ani vzniknout. Z toho důvodu soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 22. března 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu